

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE BEDELAAR EN DE HOND

N° 2698

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Bedelaar en de hond

HOOFDSTUK I.

DE POLITIEHOND

Het was omstreeks negen uur in de ochtend, toen een jongeman met een rond, blozend gezicht en helder blauwe ogen een zware motor door de deur van de garage duwde, bij een landhuis, niet ver van de noordelijkste wijken van Londen.

Hij scheen tamelijk gehaast te zijn, want nauwelijks had hij de motor aangetrapt, of hij schakelde de hoogste ver-

snelling in, gaf gas en raasde binnen enkele sekonden langs de brede straatweg, die naar Londen voerde, met een snelheid, die hem hoogstwaarschijnlijk heel wat bekeuringen op de hals gehaald zou hebben, als maar een van de veldwachters en politieagenten, die hem voorbij zagen vliegen, in staat was geweest, het nummer van zijn motor te noteren.

Maar het bleek al gauw, dat de jongeman niet enkel als een soort snelheidsmaniak met een vaart van bijna honderd kilometer over de weg spoot.

Want bij de eerste de beste apoteek van enige omvang, gelegen in een van de straten van de noordelijke voorstad, stapte hij van zijn motor, trok hem met een forse ruk op de standaard en ging de apoteek binnen.

Een kwartier later kwam hij er weer uit, terwijl hij een klein flesje en een stevig toegebonden pakje in de zak van zijn motorjekker liet glijden, stapte weer op en reed dezelfde weg weer terug.

Na verloop van een half uur was hij opnieuw bij het kleine landhuis, zette de motor weer in de garage en liep om het huis heen, om de voordeur binnen te gaan.

Maar toen hij de hand op de klink van de deur legde, viel zijn oog op een kleine hond, die rustig op de stoep zat, en hem met zijn schrandere ogen aandachtig scheen op te nemen.

Het was een fox-terrier van een soort, dat de Engelsen « draadharig » noemen en die veel lijkt op een Airedale terrier, ofschoon zij bijna een handbreed lager op de benen staan.

— Hoe komt die hond hier? mompelde de jongeman voor zichzelf. Hij zit daar warempel zo rustig, alsof hij hier thuis hoort.

Hij bukte zich, om de hond te aaien, maar met een vlugge sprong onttrok zich het dier aan deze liefkozing, met een dof gebrom, dat niet veel goeds voorspelde, en terwijl hij zijn bovenlip in rimpels optrok, zodat de scherpe, witte tanden bloot kwamen.

— Nu, vriendelijk is het heerschap niet bepaald, mompelde de jongeman lachend. Hij schijnt ergens weggelopen te zijn, maar waarom hij juist hier aan de deur komt zitten is mij een raadsel.

Hij keek eens om, en zag op enige afstand een haveloze man, die met de handen in de zakken tegen een van de zware bomen leunde, die hier de weg aan weerskanten omzoomden en zijn blikken onafgewend op het huis gericht scheen te houden.

Maar toen Brand omkeek naar hem, richtte hij zich langzaam op, trok zijn smerige pet diep in de ogen en liep weg.

De hond scheen dit te hebben gemerkt, want hij verliet zijn plaats op de stoep en kuierde langzaam weg, als iemand, die al de tijd heeft, en een beetje met zijn ziel onder de arm loopt.

— Dat schijnt zijn baas te zijn, mompelde de jongeman, terwijl hij de man nog even nakeek.

En daarna ging hij vlug naar binnen.

Hij hing zijn pet aan de kapstok en sprong de brede, eikenhouten trappen op, met de snelheid van een eekhoorn.

Op het portaal van de eerste verdieping, die tevens de enige was, opende hij zacht een deur, en stond nu in een kamer met twee ramen, maar die schemerig verlicht was, daar voor beide ramen de gordijnen op een kier na waren dicht getrokken.

Dadelijk kwam een slank gebouwd, gespierd man hem tegemoet met een energiek getekend gezicht en doordringende grijze ogen, die op zachte toon vroeg:

— Heb je het dadelijk kunnen krijgen?

— Aanvankelijk maakte de apoteker wel enig bezwaar, om mij het geneesmiddel zonder recept af te geven, maar tenslotte stemde hij toe, toen ik hem zei, dat het om een heel ernstig geval ging.

— En je zei niets meer dan de waarheid, Charles, antwoordde de ander, die niemand anders was dan John Raffles, de Grote Onbekende, eigenaar van dit landhuis onder de naam van graaf Palmhurst, en het zal uit het vervolg gauw duidelijk worden, waarom hij zich in dit jaargetijde, dat niet bepaald lokte tot een verblijf op het platteland, in dit huis woonde samen met zijn trouwe vriend Charles Brand, die net op zijn verzoek de medicijnen had gehaald.

— Hoe is het nu met Ella Manoury? vroeg Brand fluisterend en met een blik naar het bed, waar men onduidelijk de vorm kon onderscheiden van een menselijk lichaam, dat daar roerloos lag.

— Er is een weinig wondkoorts bijge-

komen, en het is een groot geluk, dat ik er nog in de loop van de nacht voor heb kunnen zorgen, de kogel te verwijderen, die die schurk van een Wilson in zijn huis in Londen op zijn arme minnares had afgevuurd.

— Denk je dat de arme vrouw er bovenop zal komen, die op deze manier wel zwaar gestraft werd, omdat zij jou probeerde te redden uit de klauwen van de Chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel?

— Ik geloof nu, Charles, dat ik er verstandiger aan had gedaan, Ella Manoury niet hierheen te brengen, maar haar in Londen te verplegen. Ik heb daar huizen genoeg, en waar ik ook direkt al het nodige voor haar verpleging bij de hand heb. De lucht is hier schraal, vooral in dit jaargetijde. En daarom ben ik besloten, haar weer naar ons huis in de Victoria Street te transporteren, zodra haar toestand het maar even toelaat, en geef me nu gauw wat je voor mij hebt meegebracht, want ik moet haar de medicijnen onmiddellijk toedienen.

Raffles nam het kleine flesje en het pakje aan, schoof een van de gordijnen een stukje open, zodat het licht naar binnen stroomde, en nu het bleke gezicht belichtte van een nog jonge vrouw, die met gesloten ogen op het bed lag.

Raffles ging direkt met haar aan de gang; Brand ging in een gemakkelijke stoel zitten en sloot even zijn ogen.

Hij was door alle belevenissen tamelijk moe.

En dat was werkelijk geen wonder; hij had in de afgelopen nacht zo goed als niet geslapen, want de onrust over het lot van Raffles had hem wakker gehouden, en toen hij voor het eerst weer van hem hoorde, was het alleen om de telefonische instructie van de Grote Onbekende op te nemen, die hem vroeg, zo snel mogelijk met de snelste motor naar het landhuis te komen. Van dat ogenblik af had hij weinig anders gedaan dan de taak van ziekenverpleger te vervullen.

Brand liet nogmaals het gebeurde van het halve etmaal aan zijn geest voorbijgaan.

Met een huivering van schrik dacht

hij weer aan het plan van Raffles, om Wilson, de aanvoerder van het gevreesde misdadigers-genootschap in zijn eigen huis uit te dagen, hem te dwingen, een tweegevecht aan te gaan.

In het middernachtelijk uur was Raffles er in geslaagd, ongemerkt tot in de slaapkamer van de man door te dringen, die voor het oog van de wereld alleen maar 'n achtenswaardig makelaar was, maar die in waarheid de aanvoerder was, de niet lang gekozen «Meester» van het Genootschap van de Gouden Sleutel, een misdadigers-organisatie, waarbij een groot aantal benden uit alle hoofdsteden van de oude en de nieuwe wereld waren aangesloten.

Maar in plaats van het hem geboden gevecht ruiterslijk aan te nemen, had Wilson uitvluchten gezocht en verklaard, dat Raffles hem verreweg de baas was in het hanteren van duelleerpistool en degen, en dat hij hem dus evengoed kon neerschieten.

De schurk had Raffles daarna voorgesteld, een zogenaamd Mexicaans duel aan te gaan, en direkt had Raffles toegestemd, ofschoon zijn gehele karakter zich verzette tegen deze manier van vechten, waarbij de twee tegenstanders ieder met een mes of dolk gewapend, in een volkomen donker vertrek worden opgesloten.

Maar de verraderlijke Wilson had Raffles alleen in een val gelokt, en het was alleen te danken geweest aan de tussenkomst van Ella Manoury, de arme vrouw, die door Wilson totaal aan zijn wil onderworpen was, en die doodsbang voor hem was, dat Raffles op het allerlaatste ogenblik had weten te ontkomen aan de val, die Wilson voor hem had uitgezet.

Op het laatste ogenblik, toen Raffles al met de ongelukkige vrouw dacht te kunnen vluchten, die hij had weten over te halen, dit afschuwelijke leven voorgoed vaarwel te zeggen, had Wilson haar met zijn revolver neergeschoten, en ook Raffles zou zijn avontuur met de dood hebben moeten bekopen, als er niet een redder was komen opdagen in de persoon van James Henderson, de chauffeur van de Grote Onbekende, die

zijn meester naar het huis van Wilson had gebracht, en, ongerust geworden door zijn lang wegblijven, het huis aan de tuinkant binnengedrongen was, net op tijd om de misdadiger, toen deze voor de tweede keer zijn revolver wilde afvuren, een zware stoel naar het hoofd te slingeren.

Raffles was gered maar Wilson was helaas ontkomen.

De zwaargewonde vrouw was door Raffles en Henderson dadelijk in de wachtende auto getild, die haar naar het landhuis had overgebracht.

Dit alles overdacht Brand, terwijl hij vermoedde de ogen sloot, en met bitterheid in het hart herinnerde hij zich, dat Wilson al een keer in handen van de politie was geweest, door toedoen van John Raffles, maar dat Scotland Yard hem weer met veel verontschuldigingen vrij had gelaten, daar er absoluut geen bewijzen tegen hem konden worden aangevoerd.

De jongeman wist maar al te goed, dat het waarschijnlijk een persoonlijke strijd zou worden tussen Raffles en Wilson, tenzij Raffles er in mocht slagen, zodanige bewijzen tegen de schurk te verzamelen, dat aan zijn schuld niet langer getwijfeld kon worden.

En plotseling schoot het Brand te binnen, dat daar, op maar een paar meter afstand, de vrouw lag, die deze bewijzen in overstelpende mate zou kunnen leveren, want zij was uiteindelijk de minnares geweest van deze schurk, die gebruik had gemaakt van zijn overwicht op haar, om haar te betrekken in verschillende misdrijven, die hij gepleegd had, en die in haar verleden een geheim bezat, waardoor Wilson haar totaal in zijn macht dacht te hebben.

Het moest worden afgewacht, of de vrouw er inderdaad toe te vinden zou zijn, om haar angst voor de bende te vergeten en Wilson openlijk te beschuldigen, want er was zeker geen sprake van dat Raffles haar daartoe tegen haar wil zou dwingen.

Terwijl Brand dit alles overdacht, had Raffles zich voortdurend bezig gehouden met zijn beschermelingen.

En nu zat hij voor het bed, de kin

in de hand gesteund, en keek ernstig naar het marmerbleke gezicht, dat zeker knap zou mogen worden genoemd, als haar ellendige leven zijn vroegtijdige groeven er niet in getrokken hadden.

Nu wendde Raffles langzaam het hoofd naar Brand om, en zei glimlachend:

— Ga nu wat slapen, beste kerel, de nacht is erg vermoeiend geweest, en je hebt een beetje rust zeker wel verdiend!

— De waarheid is, Edward..., stamelde Brand verlegen, ik heb niet jouw ijzeren gestel en ik voel mij inderdaad wat slaperig.

— Kom, kom, kerel, weg met die valse schaamte. Ga gerust slapen! Henderson doet al hetzelfde, maar hem heb ik het moeten opdragen. Hij is merkwaardig koppig, mijn brave chauffeur.

— Nu, dan ga ik een paar uren rust nemen, als je het goed vindt, zei Brand, terwijl hij opstond.

Hij wendde zich naar de deur, maar op de drempel keerde hij zich nog eens om en vroeg:

— Apropos, heb je ook die kleine fox-terrier op de stoep zien zitten?

— Een fox-terrier? herhaalde Raffles, terwijl hij naar de deur keek. Nee, ik heb niets van die aard gezien.

Nu 'scheen Raffles' opmerkzaamheid gaande te zijn gemaakt.

Hij stond op, ging naar het raam, dat een stukje was uitgebouwd, en van waar men de stoep duidelijk kon zien.

— Ik zie geen hond, noch een kat, noch iets anders, zei hij.

— Dat is geen wonder, het beest is met zijn baas meegegaan, antwoordde Brand.

— Hoe zag die baas er uit?

— Een haveloze kerel. Hij stond aan de overkant van de weg, tegen een boom geleund en keek naar het huis.

— Wanneer was dat?

— Toen ik van de apoteker terugkwam. Maar het schijnt je te interesseren Edward?

— Inderdaad, Charles, antwoordde Raffles ernstig. Wat je daar zegt, bevalt mij helemaal niet en nu ben ik

vaster dan ooit van plan, om zo snel mogelijk naar Londen terug te keren. Ik houd niet van honden, die op andermans stoep zitten en die bij een have-loze man schijnen te horen.

— Maar mijn hemel, wat denk je dan eigenlijk? riep Brand verbaasd uit.

— Ik denk, dat Wilson natuurlijk nog kledingstukken in overvloed heeft, die aan deze ongelukkige vrouw hebben toebehoord, en dat het voor een goede speurhond niet zo moeilijk is, haar spoor te volgen over een betrekkelijk eenzame weg, die bovendien 's nachts weinig of niet begaan wordt.

— Edward, je laat mij schrikken, riep Brand uit. Wat je daar zegt, klinkt niet onwaarschijnlijk.

— Het klinkt zelfs heel logisch, Charles, hernam Raffles. Indien ik in zijn plaats was, zou ik precies hetzelfde heb-

ben gedaan. Er moet de ellendeling veel aan gelegen zijn, de vrouw weer in zijn macht te krijgen, die hem, onder mijn invloed, in het ongeluk zou kunnen storten. En ga nu slapen, Charles, wij hebben een hele dag voor ons, en in ieder geval zullen de schurken het wel niet wagen, ons lastig te vallen, zolang de avond niet is aangebroken.

Brand verliet de kamer, niet bepaald op zijn gemak, en Raffles ging weer naast het bed van de zwaar gewonde vrouw zitten.

Zij sloeg de ogen net op, mooie zwarte ogen, en haar smalle witte hand zocht tastend, over de dekens, tot zij de vingers van Raffles gevonden had.

Zij drukte die vingers even, liet haar ogen over het gezicht van haar redder dwalen, en fluisterde bijna onhoorbaar:

— Dank! Dank!

HOOFDSTUK II.

VOORZORGSMAATREGELEN

De dag ging voorbij, zonder dat er iets bijzonders gebeurde.

Brand had zes uur aan een stuk geslapen, en om een uur of drie in de middag verscheen hij, opgefrist en versterkt door de slaap en een koud bad, in de ziekenkamer.

Raffles ontving hem daar met de vinger op de lippen en een waarschuwende blik naar het bed.

— Zij slaapt! fluisterde hij. En gelukkig is de toestand verbeterd na de toediening van de medicijnen, die jij gehaald hebt. De wond begint zich al iets te sluiten, en over een paar dagen kan zij wel weer vervoerd worden.

— Dan zullen we dus twee nachten

hier moeten doorbrengen? vroeg Brand en er was een ongeruste klank in zijn stem.

— Dat zal onvermijdelijk zijn.

— Maar lopen wij dan niet groot gevaar? Veronderstel eens, dat je vermoedens op waarheid berusten, en dat Wilson ons door een van zijn mannen met een goed speurhond heeft laten volgen. Die man moet weten, dat Ella Manoury hier is of hij moet er althans een sterk vermoeden van hebben en in dat geval weet hij ook, dat degene, die haar gered heeft, niemand anders kan zijn dan John Raffles. Heb je wel eens bedacht, wat daar de gevolgen van kunnen zijn?

— Ja, Charles, ik heb over die gevol-

gen nagedacht, maar dat mag mij niet weerhouden om de genezing van die vrouw te stellen boven mijn eigen veiligheid. Ik heb trouwens mijn maatregelen al genomen. Mocht inderdaad de politie verschijnen op een anonieme waarschuwing van Wilson, dan staat mijn motor bij de kleine tuindeur, aan de achterkant van het huis klaar, om mij weg te brengen. Het kleine pad dat achter onze tuin omloopt is maar weinig bekend, en dan alleen nog maar bij onze onmiddellijke bureu. Dat de Londense politie er iets van zou weten, is niet aan te nemen. Jij blijft dan hier, staat met een verontwaardigd gezicht de politie te woord, en vraagt wat het betekent, dat zij je komt lastig vallen.

— Maar als zij de vrouw vinden?

— Wat zou dat? De vrouw is een familielid van je, een zuster, een nicht, je vrouw wat mij betreft. En zij mag beslist niet spreken, wat haar trouwens nog erg moeilijk zal vallen, en al kon zij het, dan ben ik er toch van overtuigd, dat zij alles zou bevestigen, wat jij zei. En zelfs de stomme politie-man moet dadelijk beseffen, dat jij Raffles onmogelijk kunt zijn, want zoveel weten zij wel van de Grote Onbekende, dat zij een nog jongeman met grote, blauwe ogen en dik blond haar niet voor de lang gezochte avonturier aanzien.

— Maar als zij mij als medeplichtige arresteren?

— Zo 'n flater zullen zij niet begaan, Charles. Je bent de sekretaris van graaf Palmhurst, en zij zullen zich nog wel eens tweemaal bedenken, alvorens zij iemand van die naam moeilijkheden in de weg zullen leggen, alleen omdat er een anoniem briefje ontvangen is.

Een ogenblik zwegen de beide mannen.

Toon begon Raffles opnieuw:

— Wanneer ik inderdaad genoodzaakt mocht zijn overhaast de wijk te nemen, dan moet ik die vrouw aan jouw zorg toevertrouwen, Charles, tot op het tijdstip, dat ik weer in staat zal zijn, je taak over te nemen. Zij mag tot geen prijs weer in handen vallen van die bloeddorstige schurk, die misbruik heeft

gemaakt van een misstap in het verleden van deze vrouw, die zij zich per slot van rekening niet eens hoeft aan te trekken, daar zij mij gezworen heeft, indertijd, jaren geleden, alleen uit noodweer te hebben gehandeld. Iemand die zich eenmaal aan mijn hoede heeft toevertrouwd, mag in dit vertrouwen nooit beschaamd worden.

— Haar lot zal niet twijfelachtig zijn, Edward, als de schurk van een Wilson haar weer in zijn macht heeft, antwoordde Brand, en ik verzeker je, dat je op mij kunt rekenen, en dat ik die kerel liever met eigen hand overhoop schiet, dan toe te laten, dat zo iets zou gebeuren.

— Dan hebben wij verder niets meer met elkaar te bepraten op het ogenblik, Charles, en wij moeten rustig afwachten, wat er zal gebeuren. En nu begint de natuur ook bij mij haar rechten te doen gelden; ik ga nu op mijn beurt wat rusten, want niemand kan zeggen wat de nacht zal brengen.

— Een voortreffelijk idee. Heb je nog instructies te geven ten aanzien van de zieke?

— Niets anders dan dat je haar om de twee uren een lepel ingeeft van de medicijn, die je zelf gehaald hebt, en een paar keer de koortsthermometer aanlegt. Mocht je verhoging constateren, wek mij dan onmiddellijk.

— Akkoord, zei Brand.

— Dan ga ik nu naar mijn slaapkamer. Neem een sterke prismakijker, en speur nu en dan de weg eens af, van de erker uit. De bomen zijn helemaal kaal en je kunt de brede straatweg in beide richtingen afzien. Dat is een gelukkige omstandigheid, want zolang het dag is zal er in ieder geval niemand kunnen naderen, vriend of vijand, of wij zullen het kunnen zien.

Nadat alles op deze manier geregeld was, trok Raffles zich in zijn slaapkamer terug, om enige uren welverdiende rust te gaan genieten.

Brand volgde de hem gegeven instructies met de grootste nauwkeurigheid op.

Om het kwartier ging hij, gewapend met een sterk vergrotende kijker in een van de beide erkers staan, vanwaar

men een onbeperkt uitzicht had over de omtrek en speurde de straatweg af.

Hij zag echter niets verdachts.

Er reden een paar auto's voorbij, maar hij herkende ze allemaal uit de omtrek.

Hij zag echter noch de kleine terrier, noch de haveloze man.

Wel gingen er enige dozijnen voetgangers voorbij, maar zij bleven niet staan en liepen rustig verder.

En toch was het wel mogelijk, dat er onder die schijnbaar onverschillige voorbijgangers mensen waren, door Wilson uitgestuurd om poolshoogte te nemen.

Tegen zes uur, terwijl het al donker werd, begon Brand zich met het middagmaal bezig te houden.

De avontuurlijke loopbaan van Raffles en zijn beide metgezellen, die hen vaak in de meest ongewone omstandigheden bracht, had tot natuurlijk gevolg gehad, dat vooral Henderson en Brand het in de edele kookkunst tot een verrassende hoogte hadden gebracht.

En zo viel het hem niet moeilijk met wat Henderson in de loop van de namiddag met een van de motoren uit het naburige dorp aan levensmiddelen was gaan halen, een smakelijke maaltijd klaar te maken.

Daar was kippensoep, waarvan de geur alleen al in staat was, de meest verwoede vegetariër te bekeren, een lamsrib en ten slotte een gelatinepudding, waarin Brand al zijn talenten had uitgeput en die dan ook, zoals Henderson het uitdrukte, « het toppunt » was.

Een glas goede rode wijn zou er het zijne toe bijdragen deze maaltijd genade te doen vinden in de ogen van John Raffles, die om zeven uur weer te voorschijn kwam en, zoals Brand wel half en half verwacht had, de jongeman direkt verweet, dat hij hem te lang had laten slapen.

Raffles ging allereerst naar de zieke kijken, constateerde dat haar toestand nog altijd vooruit ging, en ging daarna naar de kleine eetkamer, die aan de voorkant van het huis was.

Nadat de beide vrienden met smaak

gegeten hadden ging Raffles vlug naar de ziekenkamer, om daar zijn patiënte wat bouillon en geklutste eieren te geven.

Toen hij terugkwam, zei hij tegen Brand, die een sigaret had opgestoken:

— Als zij zo blijft vooruitgaan, kunnen wij het er op wagen, haar weer naar Londen te vervoeren, waar de schurken ons heel wat minder gemakkelijk zullen kunnen terugvinden dan hier op het platteland. De wond sluit zich uitstekend en de koorts is van geen belang.

— Wat gaan wij vanavond doen?

— Wat ik je al gezegd heb: wachten. Ik ben niet gerust; die geschiedenis van de hond en de haveloze man staat mij beslist niet aan. Het kan natuurlijk toeval zijn, maar wij moeten rekening houden met de mogelijkheid, dat het opzet was. Het kan wel verbeelding zijn, maar wij zullen hier de wacht moeten houden. Heeft Henderson de motor bij de kleine tuindeur gezet?

— Ja, alles is in orde.

— Dan zullen wij nu maar gauw alle lichten uitdoen, behalve in deze kleine rookkamer, en wij zullen de tijd doden met een partij schaak.

— Wat doet Henderson?

— Laat hij de achterkant van het huis maar in het oog houden. Als er inderdaad een soort overval beraamd wordt door de heren bandieten, dan is de kans niet uitgesloten, dat zij ook aan de tuinkant hun werkzaamheden beginnen. Weet hij waar het om gaat?

— Ja, ik heb hem op de hoogte gebracht, en onze reus is bezielde met gevoelens jegens die schurken, die weinig goeds voor hen voorspellen, wanneer het noodlot hen in zijn armen brengt.

Brand had intussen het schaakbord al klaar gezet en een ogenblik later waren zij in het spel verdiept.

Het was nu heel stil in het huis.

Ook van buiten drongen alleen nu en dan zwakke geruchten tot de beide vrienden door; het zwiepen van natte takken tegen de ruiten, het geloei van de wind in de schoorsteen, en slechts heel zelden het gebrom van de motor van een voorbijrijdende auto.

Om elf uur legde Raffles zijn koning om en zei:

— Jij bent mij vanavond de baas, Charles, ik geloof dat mijn gedachten elders zijn, ik denk niet genoeg aan het spel. En toch voel ik helemaal niets, dat op angst voor mijzelf lijkt. Het is alleen de onrust, dat de ongelukkige, gewonde vrouw iets zou kunnen overkomen, nadat ik haar mijn bescherming heb toegezegd. Kom, Charles, laten wij gaan slapen. Zijn alle alarminstallaties goed nagekeken?

— Zij werken onberispelijk, Edward.

— Dan is er ook geen aanleiding, om nogmaals onze nachtrust op te offeren! Wij slapen in de kamer naast onze zieke, en bij het minste gerucht zullen we wakker zijn.

— Tenzij de bandieten er in slagen, onze alarminrichting buiten werking te stellen.

— Als zij dat doen, Charles, dan bemoei ik mij mijn hele leven lang niet meer met electriciteit, en dan ben ik niets anders dan een knoeier, antwoordde Raffles kortaf. Want, zoals ik mijn alarminstallatie heb aangebracht, is het echt niet voldoende, om de draad door te knippen. Integendeel, daardoor juist wordt de alarmbel in werking gesteld, evengoed als bij het openen van deuren of ramen.

— En als zij langs de kant van het dak proberen binnen te dringen?

— Dat kunnen zij proberen, maar ook dat kan niet, zonder dat ik in mijn slaapkamer gewaarschuwd word.

— Laten wij eens aannemen, Edward, dat inderdaad je vrees bewaarheid wordt en dat wij vannacht een overval te duchten hebben. Wat denk je dan te doen?

— Wel, mij van de indringers meester te maken.

— Wat helpt dat, als je hen toch niet aan de politie kunt uitleveren?

— Dat zal ik wel degelijk doen, al is het dan niet persoonlijk. Als wij enige van hen vangen, dan blijven zij gewoon hier, en jij zult de man zijn, die hen over een paar dagen aan de politie overhandigt, als wij Ella Manoury eenmaal in veiligheid hebben gebracht. En nu hebben wij lang genoeg hier over gepraat; ik wens je wel te rusten.

De beide vrienden zochten ieder hun slaapkamer op, aan weerskanten van de kamer, waar Ella Manoury lag.

Wat Henderson betreft, hij sliep in een van de kleine logeerkamers aan de achterkant van het huis en desgewenst zou de bel van de huistelefoon hem direct kunnen wekken.

Om half twaalf 's nachts was alles in het landhuis in diepe rust verzonken.

HOOFDSTUK III.

HET GAS

Het was ongeveer half drie in de nacht, toen Raffles wakker werd door een vreemde gewaarwording, waarvan hij de aard niet direkt kon bepalen.

Het moest een soort instinct geweest zijn, want de alarmbel die vlak boven zijn hoofd zat had niet gerinkeld en ook was het geen lawaai, dat hem plotseling opgeschrikt had en in het donker deed voor zich uitstaren.

Hij keek op het horloge met de lichtende cijfers en wijzers, dat op de stoel voor zijn bed stond, rekte zich uit, en bleef toen in luisterende houding liggen.

Maar plotseling ving zijn oor een zacht schurend geluid op, waarvan hij de betekenis niet direkt begreep.

Alleen stond het bij hem vast, dat het uit de aangrenzende kamer kwam, waarvan hij de verbindingsdeur op een kier had laten staan.

In een wip was hij uit het bed, schoot een paar kledingstukken en zijn sloffen met vilten zolen aan, en sloop, zacht als een kat, naar de tussendeur, na van onder zijn hoofdkussen zijn revolver, en van de stoel zijn elektrische lantaarn te hebben genomen.

Hij trok de deur voorzichtig iets verder open, en luisterde, terwijl zijn ogen probeerden de duisternis, die in het vertrek heerste, te doorboren.

Wéér ving zijn oor het zacht schurend geluid op, dat nu overging in een getik, alsof met een kleine hamer zacht op blik geklopt werd.

Zonder zich te bedenken, knipte hij zijn krachtige elektrische zaklantaarn aan, en richtte de lichtstraal in de ziekenkamer.

Eerst zag hij helemaal niets bijzonders.

Ella Manoury sliep rustig, het gezicht naar de muur gedraaid, de beide witte handen boven het deken ineen gestrengeld.

En toch voelde Raffles instinctmatig, dat er iets in de kamer veranderd was.

Zijn ogen gingen spiedend rond, en tenslotte bleven zij gevestigd op de schoorsteenmantel en op de open haard.

In de haard had een vuur gebrand, maar Raffles had dit tegen de avond laten uitgaan, uit vrees, dat de rook misschien de gewonde zou hinderen.

En nu zag hij in het sterke licht van zijn lantaarn een klein zwart voorwerp langzaam uit de schoorsteen zakken.

Uit de verte gezien, zag het er uit als een grote peer van donkere kleur, die bevestigd was aan een dik snoer.

Het voorwerp zakte nog steeds en het was duidelijk, dat er iemand op het dak moest zitten.

Op zijn tenen sloop Raffles naderbij, steeds het licht van zijn lantaarn gevestigd houdend op het zonderlinge voorwerp, en toen hij er nog maar een meter van af was, zag hij wat het was.

De peer was een soort ijzeren kogel, iets langwerpig uitgerekte, hol en doorboord met een aantal hele fijne gaatjes,

ongeveer als een rijstkoker, ofschoon de gaatjes veel kleiner waren dan in zulk een voorwerp.

Deze holle peer van dun ijzer was bevestigd aan een gewone zwarte rubber gasslang, zoals ze vroeger en ook tegenwoordig nog wel voor gasfornuizen worden gebruikt.

En op hetzelfde ogenblik begreep Raffles, dat hij net op tijd was gekomen en wat deze verraderlijke kogel betekende.

Er was geen twijfel mogelijk, of de schurken, die boven op het dak zaten, en die blijkbaar het spoor van Ella Manoury teruggevonden hadden, waren in het bezit van een soort gas, en persten dit nu door de rubberslang in de slaapkamer, waar zij dus blijkbaar de gewonde vrouw aanwezig wisten, ofschoon Raffles zich niet kon voorstellen, hoe zij dit hadden kunnen ontdekken.

Hij wachtte niet af tot de ijzeren bal de onderkant van de haard zou hebben bereikt, hetgeen voor de mannen daarboven het teken zou zijn geweest, dat zij het voorwerp niet verder hoefden te laten zakken, maar greep het verraderlijk ding beet en bracht het, de rubberslang met duim en vinger dichtknijpend, naar het raam, dat hij voorzichtig openschoof.

Hij legde de dodelijke bol met een zachte tik op de vensterbank en dadelijk hielden de moordenaars op het dak op met het laten vieren van de gummibuis; blijkbaar waren zij van mening, dat de bol nu pas het rooster van de haard had bereikt.

Raffles schoof het raam zachtjes weer dicht, zodat de bol door de zwaarte van de gummibuis onmogelijk weer naar binnen kon vallen, en waardoor ook de slang werd dichtgeknepen, wat de boeven op het dak gauw genoeg zouden merken, en haastte zich toen de kamer weer uit.

Hij had bij dat alles zo weinig geluid gemaakt, dat de zieke zelfs niet wakker was geworden.

Nadat hij zijn slaapkamer verlaten had, ging Raffles direkt naar de kamer van Brand en wekte hem.

Men bestje slaapdronken nog, richtte

Brand zich in bed op en keek Raffles verbaasd aan.

Hij wilde iets vragen, maar Raffles legde zijn vinger op de lippen en beduidde hem met gebaren, dat hij moest opstaan en een paar kledingstukken aanschieten.

Hij dwong de jongeman een wollen sjaal om te doen, en zijn alpino op het hoofd te drukken, en duwde hem tenslotte zijn revolver in de hand, die op een kleine tafel lag.

— Wil je mij eens zeggen, wat er eigenlijk aan de hand is? Zijn de bandieten in huis?

— Niet in huis, maar er op, verklaarde Raffles.

— Wat voeren zij daar uit? vroeg Brand, die nu begreep dat het ernst was.

— Zij proberen ons te vergiftigen, dat is alles. Maar vraag niet zoveel en kom liever mee om hen te pakken; ik zal ook Henderson waarschuwen. Wacht hier tot wij terugkomen en let goed op de schoorsteen. Wanneer je een bol van plaatijzer naar beneden ziet komen, die aan een gummi buis is bevestigd, breng dat ding dan direkt buiten het raam, als je leven je lief is, want er wordt een giftig gas door geblazen, dat door kleine gaatjes in het vertrek dringt.

En voor Brand nog enige uitleg had kunnen vragen, was Raffles de kamer weer uit. Hij ging zijn slaapkamer weer binnen en liep op het telefoontoestel toe.

Het was een huistelefoon, door Henderson zelf aangelegd, en waarvan het signaal slechts een zwak brommend geluid gaf.

Daar dit instrument echter vlak bij het hoofd van Henderson aan diens bed was bevestigd, duurde het maar kort voor de reus wakker werd en zijn instructies in ontvangst kon nemen.

Hij kleedde zich snel aan, greep een gummi knuppel, zoals de Amerikaanse politieagenten er een gebruikten, zijn liefleukoosd wapen, en ging daarna naar Raffles en Brand die hem in de rookkamer opwachtten.

Hij werd met een paar woorden op de hoogte gesteld en zwaaide, al luid-

rend, met zijn knuppel, met een strijd-lustige uitdrukking op zijn gezicht, die de bandieten schrik zou hebben aangejaagd als zij haar hadden kunnen zien.

— Hoeveel zouden er zijn? vroeg Brand zachtjes.

— Zeker niet meer dan twee, of hoogstens drie, antwoordde Raffles. Het is duidelijk, dat het in hun belang is, zo weinig mogelijk op te vallen en voor het verraderlijke werkje, dat zij te doen hebben, zijn twee mannen ook ruimschoots voldoende.

— Hoe komen wij naar het dak, zonder dat zij het merken?

— Wel, wij zullen nu maar niet aannemen, dat zij zich als mussen er op hebben neergelaten, maar dat zij gebruik hebben gemaakt van een of meer ladders, en ik zie niet in, waarom wij dat voorbeeld niet zouden volgen, antwoordde Raffles.

De drie mannen verlieten nu het huis aan de achterkant, aan Raffles de taak overlatend, de deur te openen, want hij was de enige die dit zo geruisloos kon doen, dat er in de nachtelijke stilte absoluut niets van te horen viel.

Een ogenblik later stonden de drie mannen buiten op het smalle tegelpad, dat achter langs het huis heen liep, en dat de scheiding vormde tussen het landhuis en het kleine park, dat er zich achter uitstrekte.

De maan stond in het laatste kwartier aan een wolkeloze hemel, en het was dus niet helemaal donker, licht genoeg althans om met een oogopslag te kunnen zien, dat de ladder, waarvan de bandieten waarschijnlijk gebruik hadden gemaakt, in ieder geval niet aan deze kant van het huis stond.

Maar toen zij de hoek omsloegen, zagen zij het ding recht voor zich, tegen de zijgevel geplaatst.

De schurken hadden dit ongestraft kunnen wagen, want wie zou er op dit uur van de nacht over de straatweg komen?

Inderdaad bestond de ladder uit twee delen, die door middel van een touw aan elkaar gebonden waren, en het bovenzind van de spijlen reikte tot juist onder de rand van het dak.

Henderson, brandend, van strijdlust, wilde al zijn voet op de onderste sport van de ladder zetten, toen Raffles de hand op zijn arm legde, en glimlachend fluisterde:

— Een ogenblik, James! Waarom zouden wij ons eigenlijk vermoeien?

— Wat wilt u zeggen, mylord? vroeg de reus.

— Wel, wij hebben niets anders te doen dan de ladder weg te halen, gaf Raffles ten antwoord. Ik wil wel aannemen, dat het handige lui zijn daarboven, maar zij zullen toch wel niet in staat zijn van het dak van het landhuis weg te vliegen. Wij zullen hen gewoon boven laten en de politie opbellen.

— En als zij op iets dergelijks gerekend hebben, Edward, en touwladders bij zich hebben? wilde Brand weten.

Raffles gaf niet direkt antwoord, en scheen na te denken.

Toen antwoordde hij:

— Het is mogelijk; dat zou het geval kunnen zijn, jongen en daarom zal ik ons plannetje beter zo wijzigen. Ik klim alleen naar boven en ik zal zien of zij werkelijk een dergelijk hulpmiddel hebben meegebracht. Is dat het geval, dan zal ik dat gauw genoeg ontdekken en het mee terugnemen.

— En als je overvallen wordt? vroeg Brand ongerust.

— Dan zal een enkele kreet wel voldoende zijn, om jullie beiden te alarmeren, gaf Raffles ten antwoord.

En reeds begon hij te klimmen, terwijl Henderson en Brand in de grootste spanning zijn gestalte volgden, zoals hij zich geruisloos omhoog werkte, langs de steile ladder.

Er was nog geen minuut verlopen of zij zagen Raffles de voeten op de bovenste sport zetten en met het bovenlijf over de rand van het op deze plek platte dak leunen.

Het moest hem dus gemakkelijk vallen, op het dak te klauteren, en inderdaad zagen Henderson en Brand, de laatste met de revolver in de vuist, hem even later naar beneden wuiven, en daarop uit het gezicht verdwijnen.

Vijf minuten gingen in de grootste spanning voorbij en Henderson wilde al

de ladder beklommen, toen de gedaante van Raffles weer verscheen.

En zelfs in de halve duisternis kon Brand zien, hoe hij een rol opgeschoten touw van enige centimeter dikte over de schouders had geworpen, om bij het omlaag klimmen niet in zijn bewegingen gehinderd te worden.

Maar alles scheen daar boven toch niet zo gegaan te zijn, als Raffles het had gehoopt en verwacht.

De Grote Onbekende scheen gehaast te zijn, dat was duidelijk aan zijn bewegingen te zien.

En wie het niet zag, die zou het even later kunnen horen, want toen knalde er een revolverschot, en er moest dicht bij de rand van het dak worden geschoten, want de rode vuurstraal was duidelijk van beneden af zichtbaar.

Henderson slaakte een kreet van woede en wilde de ladder opklimmen, maar Raffles had zich al over de rand van de ladder met ellebogen en knieën van het dak geslingerd en de beide einden holten omklemd, om zich vliegensvlug naar beneden te laten glijden. Hij was echter nog geen drie meter gedaald, of er verscheen een gedaante bij de dakrand, die de beide uiteinden van de ladder vastgreep en deze achterover begon te duwen.

De ladder stond al rechtstandig, en het volgende ogenblik zou zij aan de andere kant beginnen over te hellen, toen Henderson zich bukte, een van de sporten greep en de ladder met zijn schouders weer in haar vorige stand terug duwde.

Raffles kon zodoende de glijtocht ongehinderd voortzetten en was een seconde later beneden, terwijl daarboven een gebrul van dierlijke woede werd geslaakt.

De man daar boven maakte aanstalten op zijn beurt de ladder af te dalen, maar Henderson liet hem er de gelegenheid niet toe.

Met een enkele ruk trok hij de ladder weg en de man daarboven, die zich al over de dakrand had geslingerd, kon de bovenste sport onmogelijk meer met de voet bereiken.

Zo hing hij daar met beide handen

aan de dakrand en zijn angstig geschreeuw vervulde de lucht.

Het was duidelijk, dat de man het onmogelijk in die houding lang zou kunnen uithouden, wanneer men hem niet te hulp kwam.

Juist op dat ogenblik echter verschenen er twee andere gestalten, die ieder een van de armen van de hangende man grepen, en hem uit alle macht naar boven trokken.

Zij boden op deze manier zeker een uitstekend mikpunt, maar geen van de drie mannen daar beneden dacht er een ogenblik aan te vuren op een man, die zich op dat ogenblik in doodsgevaar bevond, al waren zij in hun binnenste overtuigd, dat de schurken daarboven er waarschijnlijk minder ridderlijke begrippen op na hielden.

Met heel veel inspanning slaagden de twee kerels er in, hun makker weer op het dak te trekken en daarop verdwenen zij, nadat zij zich hadden overtuigd, dat de ladder voor hen een onbereikbaar ideaal was geworden.

Toen alles weer stil was geworden, vroeg Brand, wiens hart nog luide klopte van de doorstane ellende:

— Hoeveel zijn er boven?

— Zoals ik verwachtte: drie kerels.

— Is het touw, dat je hebt meegebracht, hun enige verbinding met de begane grond?

— Ja, er is nu geen sprake van dat zij het langs de regenpijp zouden willen proberen. Dat is een levensgevaarlijk werkje, niet alleen, omdat zo 'n metalen buis niet erg sterk is, maar ook omdat een man met een vuurwapen de hele pijp kan bestrijken, als ik het zo mag uitdrukken.

— Je bent in levensgevaar geweest, Edward, hernam Brand, terwijl hij zijn hand op de schouder van zijn vriend legde.

— Dat was mijn eigen schuld. Ik schopte in het donker, toen ik al op de terugweg was, tegen de opstaande rand van een van de luiken, en het was daarboven zo stil, dat het wel moest worden gehoord!

— Wat zullen wij nu doen?

— Dat zal ik je zeggen, Charles. De

politie wordt nu direkt gewaarschuwd en ik maak mij uit de voeten, al was het maar voor een paar uren, want bij hun arrestatie zullen de drie schurken natuurlijk dadelijk mij aanwijzen als John Raffles. Maar vóór ik ga, zullen wij een gedeelte van hun gummibuis afbinden.

— Waarom? vroeg Brand.

— Om als bewijsstuk te dienen, Charles, antwoordde Raffles. Je begrijpt toch wel, dat die mannen zich, nu zij in de val zitten, allereerst zullen haasten, het stikgas in hun reservoir op veilige afstand en benedenwinds in de buitenlucht te laten ontsnappen, om zich aldus tenminste te vrijwaren tegen de beschuldiging, dat zij ons hebben willen vergiftigen. Blijft er evenwel wat van het dodelijke gas in de gummibuis achter, dan is dat voldoende om hun schuld overtuigend aan te tonen. Laten wij gauw naar binnen gaan, en jij, James, haal de ladder geheel en al weg en houd daarna de regenpijp in het oog.

Alsof het een veertje was, tilde Henderson de ladder van haar plaats en legde haar vervolgens plat op de grond, waarna hij zijn post bij de regenpijp ging betrekken, nadat Brand hem de

revolver had toevertrouwd.

Raffles was al naar binnen gegaan en stelde zich nu in verbinding met Scotland Yard, verklarende, dat een bende inbrekers een aanslag had willen plegen op het leven en waarschijnlijk ook op de bezittingen van graaf Palmhurst, die er echter in geslaagd was hun plan te vrijdelen en nu verzocht zo snel mogelijk enige mannen te sturen, om de bandieten, die op het dak zaten, in verzekerde bewaring te stellen.

Juist had hij de haak van het toestel weer opgehangen, na de toezegging te hebben gekregen, dat er binnen een half uur een kleine politiemacht aanwezig zou zijn, toen Brand binnentrad met een verschrikte uitdrukking op zijn gelaat, en uitriep:

— Mag ik je er op wijzen, Edward, dat wij iets vergeten hebben?

— Wat dan?

— Wel, uit wraakzucht zullen de bandieten direkt de ongelukkige vrouw verraden, die gewond hier in huis ligt en die zeker nog wel een paar jaar gevangenisstraf te goed zal hebben, wanneer het inderdaad bewezen kan worden, dat zij enige tijd de medeplichtige is geweest van Erle Wilson.

HOOFDSTUK IV.

DE BANDIETEN OP HET DAK

Raffles stond een ogenblik in gedachten verzonken en een diepe rimpel plooid zijn hoge voorhoofd.

Toen zei hij:

— Daar kun je gelijk in hebben. Ik erken, dat ik aan die mogelijkheid niet direkt gedacht heb. In ieder geval zou men mijn beschermelingen, zodra alleen al haar naam wordt genoemd, door de drie bandieten, in verzekerde bewaring brengen, en de ongelukkige, om te beginnen, opsluiten in de ziekenzaal van een gevangenis, en niemand kan zeggen, wat haar dan later te wachten staat, want wij kennen uiteindelijk haar verleden nog niet. Wij hebben echter nog een half uur de tijd, voor de politie hier is en dat is ruimschoots voldoende.

— Maar je kunt haar nu toch niet in een auto gaan vervoeren, Edward! riep Brand verschrikt uit.

— Dat hoeft ook niet, antwoordde Raffles glimlachend. Wij zullen haar hier in huis houden, en toch geef ik het de snuggerste politieman te doen, haar schuilplaats te ontdekken!

— Je hebt gelijk! riep Brand uit. De verborgen vliering.

— Juist! Het is zeker niet aangenaam, maar als wij haar vertellen,

waar het om gaat, zal zij er zich in schikken. Laat ons maar direkt aan het werk gaan.

Raffles vond Ella Manoury wakker.

Waarschijnlijk had het revolver-schot en het geschreeuw van de bandiet haar wakker gemaakt.

Zij keek Raffles met verschrikte ogen aan, en vroeg:

— Wat is er hier toch aan de hand? Ik heb licht gemaakt, zoals u ziet; ik was zo bang.

— Wees gerust, madame, zei Raffles, zijn koele hand op het voorhoofd van de gewonde leggend, waardoor direkt de verschrikte uitdrukking van haar bleke gezicht verdween. Ik zal u direkt vertellen, wat er is gebeurd; een ogenblik.

Raffles had zich voorzien van een paar stukjes sterk bindtouw, en hij liep nu snel naar de gummislang toe, en bond haar op twee plaatsen dicht, op bijna twee meter van elkaar.

Ella Manoury bekeek het met verbaasde blik, en vroeg:

— Wat doet u daar toch? Wat betekent die slang, die ik in de schoorsteen zie verdwijnen?

— Dat zal ik u later wel eens vertellen, madame, antwoordde Raffles

glimlachend. Ik wil echter niet verzwijgen, dat dit 't werk is van onze gemeenschappelijke vijand, en ik reken op u, om u naar mijn instructies te schikken, want het is in uw eigen belang.

En nu vertelde Raffles haar in een paar woorden, wat er gebeurd was, terwijl de jonge vrouw ademloos toeluisterde.

Toen Raffles klaar was, zei ze met een blik van dankbaarheid in de ogen, terwijl zij de hand van de Grote Onbekende greep:

— Hoe zal ik u dit alles moeten vergoeden, John Raffles?

— Daarover zou ik mijn hoofd maar niet breken, madame, zei Raffles met een fijn glimlachje. Onze eerste zorg is nu, u in veiligheid te brengen, want wij hoeven er niet aan te twijfelen, of de drie handlangers van Wilson zullen u, als hun eigen zaak toch verloren is, onmiddellijk aan de politie verraden en dat zou misschien ernstige gevolgen kunnen hebben.

De vrouw sloot een ogenblik de ogen, en een lange huivering liep over haar lichaam.

Toen antwoordde zij op doffe toon:

— Zeg maar wat ik te doen heb, Raffles, en ik schik mij naar al uw wensen.

— Het zal nodig zijn, dat wij u gedurende enige uren verborgen houden in een klein vertrek, onmogelijk te vinden voor hen, die het niet kennen. Over een kwartier is de politie hier en dan moet ieder spoor van uw aanwezigheid in dit huis zijn uitgewist. Het is maar een heel klein vlieringkamertje, maar het is de enige plek, waar men u niet zal kunnen vinden.

— Breng mij daar dan heen, zei de jonge vrouw vastberaden. Liever zou ik sterven, dan nu, in de handen van de politie te vallen.

— Als u het goed vindt, zullen wij nu direkt overgaan tot deze kleine verhuizing.

Raffles liep naar de deur, opende die en zag Brand op de gang wachtend op zijn bevelen.

Hij wisselde op zachte toon een paar woorden met de jongeman en liep vervolgens weer naar het bed, terwijl hij zich haastte, in 't geheime vlieringkamertje alles in orde te brengen.

Raffles wachtte, totdat Brand weer terug was, en besteedde die tijd, om de wond van zijn patiënte nogmaals grondig te onderzoeken.

Het kogelgat begon zich al te sluiten, en wanneer er geen plotselinge complicaties intraden, zou Ella Manoury reeds over een week het bed mogen verlaten en een paar weken daarna zou zij helemaal beter zijn.

Hij wikkelde vervolgens de vrouw zorgvuldig in de wollen dekens, en tilde haar daarop voorzichtig uit het bed.

— Sla uw armen om mijn hals, dan kunt u zich beter vasthouden, wij moeten een trap op, beval hij.

De patiënte gehoorzaamde, legde het hoofd tegen zijn borst, slaakte een diepe zucht en sloot de ogen, terwijl een flauwe glimlach haar lippen plooide.

Raffles droeg de jonge vrouw de kamer uit, de brede gang door en klom de smalle trap op, die naar de zolder voerde.

Deze was helemaal door stenen muren omgeven, die ongepleisterd waren, zodat de rode baksteen overal zichtbaar was, maar in een van deze muren, vlak tegen de zolder aan, was een kleine, geheime deur, volkomen onzichtbaar en die alleen te bereiken was, wanneer men op een kleine ladder klom, die tegen de muur werd gezet.

Op dit ogenblik stond 't deurtje open, dat zo laag was, dat men al-

leen kruipend er doorheen kon.

Brand was vooruit gegaan, en het laddertje stond al klaar.

Raffles klom er, steeds met de gewonde vrouw in de armen op, en schoof nu het lichaam behoedzaam door de opening heen, terwijl Brand, die in het vlieringkamertje was, daarbij de behulpzame hand bood.

Daar lag al een gemakkelijk veldbed gespreid, waarop de gewonde werd neergelegd.

Daar het vlieringkamertje, dat nauwelijks een meter hoog was, geen enkel raam had, moest het elektrisch worden verlicht, maar de draden van de lamp waren onzichtbaar.

Voor een behoorlijke ventilatie werd gezorgd door een klein rooster, dat in de buitenlucht uitkwam, maar dat volkomen onzichtbaar was van buiten af, door een uitspringende daklijst.

Zelfs kon men het geheime vertrekje goed verwarmen door een kleine elektrische kachel en zo was het, althans voor enige uren, ook voor een gewonde een heel geschikte schuilplaats.

Raffles en Brand tilden Ella Manoury op het bed. Raffles overtuigde zich dat het verband niet verschoven was en daarop werd er, onder het bereik van haar hand, een blad neergezet, waarop een verfrissende drank, en een klein glaasje met medicijn, dat zij al in staat was, zonder hulp naar haar lippen te brengen.

De kleine elektrische lamp werd aangedaan, de kap werd zo geschoven, dat het licht de zieke niet zou hinderen, en tenslotte boog Raffles zich over zijn beschermeling heen, en zei op bemoedigende toon:

— Hoogstens een paar uren madame, en dan zal alle gevaar geweken zijn. Ik hoef u zeker wel niet te zeggen, dat u zich volkomen stil

moet houden, wat u in uw toestand niet al te moeilijk zal vallen, want het is erg waarschijnlijk, dat de politieagenten, ingelicht door de handlangers van Wilson, ook op deze zolder verschijnen. U zult dit echter waarschijnlijk niet eens merken, want daarvoor is de muur te dik. En wat de afsluiting betreft, als de politiemannen de kleine deur ontdekken, dan zijn zij knapper dan ik denk dat zij zijn. Mocht het echter, door een noodlottig toeval, de schuilplaats toch ontdekt worden, maak u dan niet bang, houd u zwaar ziek, zodat men u niet zal durven vervoeren en dan zal ik u nog weten te redden. En nu tot ziens, alles zal goed gaan.

De gewonde greep de hand van Raffles en wierp hem een blik toe, waarin al haar dankbaarheid lag uitgedrukt.

Raffles keek een ogenblik ernstig op haar neer, maakte toen zacht zijn hand los, en kroop achter Brand aan, die al weer verdwenen was door de nauwe opening, om vervolgens weer langs het smalle laddertje af te dalen.

Een druk op een kleine knop, eigenlijk gezegd een stijve, niet dikker dan een draadnagelknop, en onzichtbaar verborgen naast het kozijn van het enige raam op de zolder, was voldoende om de stenen deur weer geruisloos op haar plaats te doen draaien, en nu was er zelfs met het scherpste oog totaal niets meer te zien van een voeg, zo nauwkeurig paste deze deur in de opening.

Brand keek een ogenblik naar de muur, die nu een geheel scheen, en zei toen zacht:

— Heb je er wel eens aan gedacht, Edward, wat de gevolgen zouden zijn, als geen van ons beiden meer in staat was, die deur te openen?

Raffles knikte glimlachend en antwoordde :

— Natuurlijk heb ik daaraan gedacht. Ik heb net het geruisloos werkende mechaniek opgewonden, waardoor over vier en twintig uren, op de minuut af, de deur zichzelf weer opent wanneer een of andere noodlottige gebeurtenis het ons beiden onmogelijk mocht maken, de deur eigenhandig weer te openen. En laat ik nu geen tijd meer verliezen, straks is het licht, en ik wilde liefst verdwijnen, zonder dat de bandieten op het dak er iets van merken. Dat zal niet zo moeilijk zijn, want de achtertuinteur is tamelijk ver verwijderd, en ik kan de motor nog enige tijd voortduwen, alvorens op te stappen, zodat zij ook het geraas van de motor niet zullen horen.

Onder het spreken waren de beide vrienden weer naar beneden gegaan, en zij troffen Henderson op zijn post aan, ingespannen naar het dak turende en gereed om de eerste de beste, die het mocht wagen, naar beneden te klimmen, op een kogel te onthalen.

Raffles wisselde op gedempte toon nog enige woorden met de beide mannen en daarop verwijderde hij zich snel en geruisloos in de duisternis van de tuin, die zich achter het landhuis uitstreckte.

En hoe Brand zich ook inspande, om enig gerucht op te vangen, hij slaagde er niet in iets te horen van het lopen van Raffles.

Tien minuten later was het al zo licht, dat men op verre afstand voor zich uit kon zien, en even daarna klonk het geluid van een grote, snel naderende auto.

Brand, die van dit tijdsverloop gebruik had gemaakt, om het geringste spoor van de aanwezigheid van Ella Manoury in de ziekenkamer te verwijderen, kwam snel voor een van de erkers staan en bromde

voor zich heen :

— Daar komen zij aan. Ik ben benieuwd, wat ons het eerstvolgende kwartier zal brengen.

De grote, donkergroene auto van Scotland Yard stond op dit ogenblik stil voor het landhuis, en er sprongen vlug vijf mannen uit, waarvan vier in uniform, terwijl ook de chauffeur uitstapte, om als het nodig mocht zijn, hulp te bieden.

En nauwelijks hadden zij enige stappen gedaan, of er kraakten snel achter elkaar een paar schoten, die klaarblijkelijk door de bandieten op het dak werden gelost.

— Prachtig, bromde Brand voor zich heen. Dat is wel het domste wat zij onder de gegeven omstandigheden konden doen. Het zal hun zeker geen goed doen, die schietpartij, dat is zeker.

Hetzij de afstand te groot was, hetzij het nog altijd niet licht genoeg was om goed te kunnen mikken, geen van de agenten werd geraakt, en met een paar snelle sprongen waren zij op de stoep en buiten bereik van de kogels.

Brand was intussen al de hall in gehold, en had de voordeur voor de vijf politieagenten geopend, terwijl de zesde een wakend oogje bleef houden op de auto.

— Kom binnen, heren, zei Brand.

— Graaf Palmhurst ? vroeg een van de heren, die Brand direkt herkende als inspekteur Albert Donovan.

— Pardon mijnheer, ik ben zijn sekretaris.

— Maar net sprak toch de graaf zelf tot ons door de telefoon ?

— Neen, dat was ik zelf.

— De graaf is dus niet hier ?

— Nee, hij is op reis. Ik ben hier, omdat ik dezer dagen een bespreking moet hebben met de rentmeester.

— Bent u hier alleen ?

— Nee, met de chauffeur van de

graaf. Hij houdt op het ogenblik de enige aftochtweg van de schurken in het oog.

— Zijn zij nog op het dak?

— Ja.

— Hoeveel zijn er?

— Drie.

— Kunt u ons een middel aan de hand doen, om die kerels te naderen, zonder dat wij ons te veel bloot stellen?

Brand dacht een ogenblik na, en antwoordde toen:

— Ik geef toe, dat het niet heel gemakkelijk zal zijn, maar het is toch te proberen. Op de zolder zit een luik, dat rechtstreeks toegang geeft tot het dak, en wij kunnen dat ook nog bereiken door een tweede luik, dat in een van de zolderkamer-tjes uitkomt. Misschien slaagt u er op die manier in, de heren in te sluiten. Maar zou u niet eerst proberen, hen tot capitulatie over te halen?

Donovan haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik ben bang, dat het weinig helpen zou, om kerels, die op ons schieten, een voorstel te doen om zich over te geven. Weet u ook of zij een voorraad patronen bij zich hebben?

— Dat is meer dan ik u zou kunnen zeggen, antwoordde Brand glimlachend. Ik acht het echter niet waarschijnlijk.

Donovan dacht even na, en antwoordde toen:

— Hoe komt het eigenlijk, dat de schurken niet geprobeerd hebben zich een doortocht te banen naar binnen, door een van de twee luiken, waarover u mij net gesproken hebt?

— Dat komt omdat beide luiken van binnen gegrendeld zijn, antwoordde Brand droog.

— Nu, als u ons de weg wilt wijzen, zullen wij er wel gauw een einde aan maken, hoop ik, zei de inspecteur.

Alle politiemannen hadden hun revolver getrokken, ook Brand, en nu bracht de jongeman het eerst drie van de agenten naar een luik en zei toen:

— U moet eerst de zware grendel terug schuiven, zoals u ziet, en til dan voorzichtig het luik op, want de schurken zullen wel begrijpen, dat wij door deze luiken op het dak zullen komen, en er een wachtpost bij hebben uitgezet.

De agenten knikten zwijgend en Brand ging verder:

— Wij moeten zoveel mogelijk gelijktijdig proberen te handelen, zet daarom uw horloge precies met het mijne gelijk, ook de sekondenwijzer moet gelijk lopen. Zo is het goed. Over drie minuten, dus juist om vijf uur, moet u het luik optillen, en als de weg vrij is, op het dak klimmen; wij van onze kant zullen dan hetzelfde doen.

— Goed, zei een van de agenten, die de brigadierstrepen op zijn mouw had.

Brand verwijderde zich, om naar de wachtende inspecteur te gaan, die al met een andere agent bij het tweede luik op post was gegaan.

Hij vertelde Donovan, wat hij had afgesproken en nu wachtten beiden, met het horloge in de hand, op het afgesproken tijdstip. Toen er nog een minuut moest verlopen, schoof Brand langzaam en voorzichtig de zware grendel terug, en precies om vijf uur, zijn revolver voor zich uithoudend, duwde hij het luik voorzichtig open.

Maar dadelijk kwam er een hand door de opening steken, gewapend met een revolver, en de man, van wie de hand was, loste in het wilde weg een paar schoten, die gelukkig geen doel troffen, maar waarvan er een Brand rakelings langs de wang vloog.

Met een vlugge greep stak Brand

de hand uit, en het volgende ogenblik had hij de pols van de schutter gegrepen, het luik nog verder opgeduwd met de linkerhand en nu trok hij met een ruk de bandiet naar zich toe, die zijn evenwicht verloor, omlaag tuimelde en beneden werd opgevangen door de inspekteur en de agent, die hem al gauw onschadelijk hadden gemaakt.

— Dat is een, zei Brand verheugd, terwijl hij neerkeek op de geboeide schurk, die met ogen, gloeiend van haat en woede, van de een naar de ander gluurde.

Zonder tijd te verliezen, gooide Brand nu het luik open, nam zijn revolver weer, en zag op een tiental meters afstand een der beide andere bandieten bij het tweede luik staan, die blijkbaar niets had gemerkt van het voorval, dat zich dan ook bliksemsnel had afgespeeld, en in gebukte houding klaar stond, half over het luik gebogen, met iets in de hand, dat op een handgranaat leek.

Brand bedacht zich geen ogenblik, maar mikte op de rechterarm van de bandiet en gaf vuur.

Met een hese schreeuw van pijn liet de bandiet het wapen vallen en de volgende sekonde toonde al aan, dat Brand goed gezien had; het was een handgranaat, waarvan het ontstekingsmechanisme blijkbaar al op scherp stond, en dat met een hevige knal ontplofte.

Te midden van de kruitdamp zag Brand het lichaam van de bandiet een paar keer ronddraaien en toen languit neerstorten op het platte dak.

De rook was nog niet opgetrokken of de derde bandiet, inziende, dat iedere tegenstand nu nutteloos was geworden, kwam met opgestoken handen achter een schoorsteen vandaan, waar hij zich verdekt had opgesteld.

De kerel werd direkt geboeid, terwijl Brand op de andere man toerende, die bewegingsloos op het dak lag uitgestrekt.

Met de eerste oogopslag zag hij, dat de handgranaat haar werk maar al te goed had gedaan; de bandiet, die haar had willen gooien, had de laatste adem al uitgeblazen; zijn borst en hoofd waren als het ware doorzeefd met granaatscherven.

Maar ook een van de agenten was tamelijk ernstig gewond, door een scherf van de granaat, die door het halfgeopende luik naar binnen was gedrongen en moest direkt worden verbonden en op een sofa neergelegd.

Ongeveer tien minuten later zat iedereen in de gelijkvloers gelegen ontvangkamer van het landhuis, Brand, Henderson, die al die tijd zijn post niet had verlaten, de politiebeambten en de twee geboeide schurken.

Donovan keek hen achtereenvolgens aandachtig aan, schéén zijn geheugen te raadplegen, en riep toen uit:

— Welzeker, ik vergis mij niet! Wij hebben een goede vangst gedaan. Daar staan zowaar onze vrienden «Black Pete» en «Smiling Jim». Ik geloof dat de heren nog een appeltje met ons te schillen hebben en het zaakje van vannacht zal wel voldoende zijn, om jullie een jaartje of vier onschadelijk te maken.

— Je hebt het ons gelapt, Donovan, bromde de bandiet, die de bijnaam van Black Pete droeg, en die door Brand onschadelijk was gemaakt. Maar het zou je niet zo gemakkelijk gelukt zijn, als John Raffles jullie niet geholpen had. Ja, kijk mij maar niet zo vreemd aan, John Raffles is hier in huis, en als je goed naar hem zoekt, zul je hem wel vinden.

HOOFDSTUK V.

NAAR LONDEN TERUG

Een ogenblik was het stil in de kamer.

Maar Brand speelde zijn rol voortreffelijk.

Hij keek eerst de bandiet met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan, en vervolgens glimlachend naar Donovan, die hem op dezelfde manier beantwoordde.

Brand voelde zich op dit ogenblik volkomen gerust.

Het was hem te binnen geschoten, dat de schurken in geen geval uit zichzelf een woord zouden loslaten over Ella Manoury, of haar naam zouden noemen, daar dit, naar zij dachten, er ongetwijfeld toe zou leiden, dat men de ongelukkige vrouw dadelijk in verzekerde bewaring zou nemen, waarbij zij de kans liepen, dat zij in haar wanhoop om zich te wreken, haar minnaar zou verraden.

Een vrouw dacht en handelde in dergelijke dingen heel anders dan een man en zij zou zich zeker niet lang laten weerhouden door vrees voor de bende, als zij haar leven toch als verwoest moest beschouwen.

Bleef dus alleen over de kwestie John Raffles.

Donovan had Black Pete een ogenblik spottend aangekeken en antwoordde nu :

— Praat je daar over John Raffles, man ? Wat betekenen die nonsens ?

— Het is geen nonsens, hij is hier

in huis, schreeuwde Smiling Jim.

— Houd je bek, Jim, en laat mij praten, beval Black Pete ruw. Ik zal precies zeggen hoe het geweest is, het komt er nu toch niet meer op aan.

En toen hij de ongelovige, spottende uitdrukking op het gezicht van de inspekteur zag, ging hij op woeste toon voort :

— Ik zeg, dat John Raffles hier is, en dat die mannen daar, zijn medeplichtigen zijn. Hijzelf is op het dak geweest en heeft ons touw weggehaald, en die grote kerel daar, hij wees op Henderson, die met een onnozel gezicht stond te luisteren, alsof hij een geschiedenis bijwoonde, die hem totaal niet interesseerde, heeft de ladder weggetrokken, zodat ik bijna mijn nek had gebroken. Touw en ladder kun je natuurlijk nog vinden.

— En dat zou voldoende bewijs zijn ? antwoordde Donovan. Kom, kom, Black Pete, je zwamt, kerel. Dit is het landhuis van lord Palmhurst ; hoe ter wereld zou de Grote Onbekende hier de baas kunnen spelen ?

Maar nu kwam Brand naar voren en zei op de meest hoffelijke toon van de wereld :

— U zou die man zijn zin kunnen geven, inspekteur, en het huis eens doorzoeken ; ik heb de naam Raffles wel eens horen noemen en het zou mij een groot plezier zijn, als ik hem

eens van aangezicht tot aangezicht zou kunnen zien. Bovendien zal ik u nog iets moeten laten zien, waarop die schurken waarschijnlijk niet verdacht zullen zijn. Zij hebben namelijk een poging ondernomen om mij vannacht met behulp van gas van het leven te beroven.

Vóór de inspekteur iets kon zeggen, had Black Pete een ruwe lach laten horen en riep nu spottend uit :

— Bewijs ons dat maar.

— Dat zal ik, antwoordde Brand kalm.

Hij wendde zich opnieuw tot Donovan en ging verder :

— Ik zou u willen verzoeken, mijnheer de inspekteur, de schurken mee te nemen, want ik denk, dat zij wel dadelijk zullen bekennen als ik hen de kleine inrichting laat zien, die ik verzonnen heb.

Smiling Jim verbleekte en wierp zijn medeplichtige een schuwe blik toe, die, getroffen door de toon van Brand, op zijn lippen beet, en hem een woeste blik toewierp.

De inspekteur stemde direkt toe en allen gingen naar de kamer, waar nog pas kort geleden de minnares van de Meester op bed gelegen had.

Op de drempel bleven de beide bandieten, nauwkeurig door de agenten bewaakt, een ogenblik als door de donder getroffen staan, en keken elkaar aan op een manier, waarvan alleen Brand de betekenis begreep.

Het was een ogenblik vol spanning, want ieder ogenblik kon Black Pete zijn mond voorbijpraten en naar de vrouw vragen.

Maar het bleek gauw genoeg, dat de ijzeren tucht, die in het Genootschap van de Gouden Sleutel heerste, en de angst voor de zware straffen, welke de verrader en zelfs de onhandige troffen, de lippen van de beide mannen verzegelden.

Wells waar begrepen zij totaal niets van de verdwijning van de

gewonde, maar zij lieten er niets van merken, en misschien ook dachten zij, dat zij gewoon naar een andere kamer was overgebracht.

Hoe het ook zij, zij traden zwijgend binnen, en toen was hun eerste blik voor de schoorsteen.

Brand had intussen de inspekteur naar de gummislang gebracht en wees nu op het gedeelte tussen de beide strak dichtgeknoopte touwen, die de buis over een afstand van een paar meter afsnoerden.

Daarop zei hij, hard genoeg om ook door de bandieten te worden verstaan :

— Als u straks het dak eens nader onderzoekt, mijnheer, dan zult u daar een reservoir vinden, dat gevuld was met stikgas, onder druk. Ik zeg met opzet « was » gevuld, want de bandieten zijn natuurlijk zo verstandig geweest de sluitkleppen open te schroeven, zodra zij merkten, dat hun opzet mislukt was, en dat zij niet konden ontsnappen, om zo het gas helemaal te laten vervliegen, en u op die manier te beroven van een kostbaar bewijsstuk. Ik kon gelukkig hun voornemen tijdig verijdelen, door de geperforeerde bol van plaatijzer buiten het raam te brengen, zodat het dodelijke gas onschadelijk in de buitenlucht verspreid werd. Maar ik deed meer : ik bond deze touwtjes om de gasslang, en daar tussen zit nog een hoeveelheid stikgas, die ik niet graag gebruiken zou om in te ademen. Wat zegt u daarvan ?

— Ik zeg dat het knap gedaan is, mijnheer, en dat het deze kerels wel eens de hals zou kunnen kosten. Maar kunt u mij niet zeggen, waarom zij het op uw leven voorzien hadden ?

— Heel gewoon ; zij wilden het huis op hun gemak kunnen plunderen.

— Was hier dan veel geld in

huis?

— Gisteren was er nog wel ongeveer dertig duizend pond sterling, maar dat geld heb ik laat in de avond nog weggebracht; dat konden de bandieten echter onmogelijk weten.

De inspekteur wendde zich tot Black Pete, en vroeg:

— Wat zeg je daar wel van?

— Ik zeg, dat het een vervloekte leugen is, bromde de schurk. Dat alles is gelogen van a tot z, ze houden je voor de gek. Er is geen woord van waar... ik...

De schurk kon van drift, woede en teleurstelling bijna niet uit zijn woorden komen.

Vaag begon het hem duidelijk te worden, dat hij tegen de listigheid van een John Raffles en de koelbloedigheid van zijn helpers niet was opgewassen.

Maar zijn wraakzucht gaf het nog niet gewonnen, en daar hij zeker dacht te weten, dat Raffles nog in het huis moest zijn, riep hij uit:

— Ik herhaal, dat Raffles hier is. Doorzoek het huis van de kelder tot de zolder. Sla geen kast over; u moet hem vinden. Zoek het park af, het is niet groot, hij kan zich in een schuur, in een van de loodsen, in het tuinhuis, ja zelfs in een boomtop verborgen hebben. U kent hem niet; hij weet zich zo klein te maken als een muis, wat zeg ik, als een sprinkhaan. U kunt mij geloven of niet, maar vannacht hebben wij te doen gehad met John Raffles, die hier was, omdat... nu dat zijn mijn zaken niet, en ook niet die van een ander.

Desondanks werd Donovan getroffen door de toon van woeste vastberadenheid, die uit de woorden van Black Pete sprak.

Hij keek Brand onzeker aan, maar op diens gezicht zag hij niets anders dan een mengeling van spot, ongeduld, verbazing en medelijden met

zo veel domheid, als waarvan de gevangen bandiet blijkt gaf.

— U hoort wat deze man zegt, mijnheer? vroeg de inspekteur eindelijk.

— Ik hoor het, inspekteur, en ik herhaal dringend mijn verzoek van net, doorzoek toch het hele huis en de tuin met al zijn gebouwtjes. Sla geen kast over, zoals deze vriend u aanraadt, maar geef mij in die tijd toestemming, om aan mijn drukke bezigheden te gaan; ik heb werkelijk geen tijd om mij met dergelijke onzinnige grappen in te laten.

De toon van Brand was zo zeker, dat de inspekteur weer aarzelde.

Toen bedacht hij echter, dat het voor een man als Raffles beslist niet onmogelijk kon zijn geweest, zich in dit huis op te houden, zonder dat de sekretaris van graaf Palmhurst of de chauffeur, die waarschijnlijk in de kleine garage sliep, er iets van gemerkt zou hebben.

Hij achtte het zijn plicht het onderzoek in te stellen, al was het maar omdat Black Pete absoluut geen reden had, John Raffles bij de zaak te betrekken, wat hem van niet het minste nut zou kunnen zijn, en daarom zei hij op een verontschuldigende toon:

— Neem het mij niet kwalijk, mijnheer, wanneer ik uw voorstel aanneem. U kent John Raffles niet, zoals wij hem op Scotland Yard kennen, en u weet niet waartoe die man in staat is.

— Ik laat u volkomen vrij, antwoordde Brand enigszins ongeduldig. Ik hoef u niet te vergezellen, want in het hele huis zult u letterlijk geen deur op slot vinden. Ga dus uw gang en sta mij toe, dat ik mij terugtrek in mijn kamer.

De inspekteur boog zwijgend, wel wat verlegen met de zaak, daar hij aan de jonge sekretaris de vangst van een paar heel gevaarlijke reei-

divisten te danken had, en gaf op gedempte toon enige bevelen aan de brigadier.

De twee geboeide bandieten werden naar een klein vertrek gebracht aan de kant van de tuin, waar zij onder bewaking werden gesteld van twee van de agenten, die met revolvers gewapend waren.

De overigen, onder aanvoering van de inspekteur, trokken het hele huis door, waarbij Henderson met een onverschillig en verveeld gezicht hen de weg wees.

Het onderzoek begon bij de kelder.

Het was een wijnkelder, tenminste als zodanig ingericht, want er was een groot aantal wijnrekken langs de wanden aangebracht, die echter zo goed als helemaal leeg waren.

De wijnrekken waren van ijzer, en vast in de muren geklonken, zodat het duidelijk was, dat zij beslist niets konden verbergen.

Er was nog een aangrenzende kelder, die een aantal lege vaten en pakkisten bleek te bevatten.

Omdat de inspekteur zich nu eenmaal had voorgenomen zijn plicht tot het uiterste te doen, en het huis nauwkeurig te onderzoeken, werden al deze vaten omgekeerd, en de pakkisten gevolgd.

Donovan klopte op de muren, meer om niets over te slaan, dan dat hij zich ook maar een sekonde verbeeldde, dat in dit landhuis van lord Palmhurst een geheime schuilplaats kon bevinden, en dat in die schuilplaats Raffles zou blijken te zitten.

En toen nu het onderzoek van deze beide kelders helemaal geen resultaat opleverde, was Donovan half en half geneigd, de zaak maar op te geven en de verklaring van Black Pete gewoon te beschouwen als de uittalingen van een man, die om de een of andere reden tijd pro-

beert te winnen, of die de aandacht op iemand of iets anders tracht te vestigen.

Toch zette hij zijn onderzoek voort, en Henderson bracht hem achtereenvolgens in alle vertrekken, zonder er een enkel over te slaan.

En het bleek dat de sekretaris van graaf Palmhurst gelijk had gehad, toen hij zei, dat Donovan alles open zou vinden, want deze hoefde zelfs geen sleutel om te draaien; alle kamers, en in die kamers alle kasten, waren open, en hij hoefde er alleen maar een blik in te werpen.

De meeste kasten waren met planken, en hier was een onderzoek uit de aard van de zaak overbodig, vond Donovan.

En hiermee gaf de waardige inspekteur blijk, dat hij toch niet helemaal op de hoogte was van alle gegevens, die men over de Grote Onbekende met grote nauwkeurigheid had weten te verzamelen, anders zou hij geweten hebben, dat al twee keer, helaas te laat, het feit geconstateerd werd, dat Raffles zich verborgen had gehouden in of liever achter een kast, die wel degelijk van planken was voorzien geweest, en waarop kristal en zilverwerk had gestaan. In die gevallen echter was de achterwand van de kast met de planken, die er aan vastzaten, feitelijk niets anders geweest dan een onzichtbaar aangebrachte deur.

Maar Donovan wist dat niet, en zo was hij er tevreden mee, snel een blik in de kast te werpen, om daarop weer verder te gaan.

De tocht ging van kamer tot kamer, en met onverstoorbaar gezicht bleef Henderson de stoet openen, opende de deuren, maakte met een kleine buiging plaats voor de politiemannen, en wachtte dan rustig, bij de deur staande en met de handen op de rug gevouwen, het tijdstip af.

waarop het mijnheer de inspekteur zou behagen het vertrek weer te verlaten.

Ook op de portalen en gangen werden alle deuren geopend, met even weinig sukses en tenslotte bereikte Donovan, die al tekenen van ongeduld begon te vertonen, de zolderverdiepingen.

Daar op de zolder helemaal niets anders te zien was dan een verzameling droogstokken, een kleine trap, een mangel en enige andere huis-houdelijke artikelen, gaf Donovan zich zelf niet de moeite, de zolder te betreden, maar ging maar halverwege de trap op, en ging dadelijk weer terug, nadat hij zich had overtuigd, dat de zolder helemaal geen deuren had, en dat zich hier zelfs geen muis zou kunnen verbergen.

Hij liet zich door Henderson weer naar de kamer brengen, waar Brand ijverig zat te werken en zei tegen deze, die zijn pen had neergelegd en was opgestaan:

— Het spijt mij werkelijk, mijnheer, dat ik u langer heb opgehouden, dan beslist noodzakelijk was, maar met betrekking tot een man als John Raffles moet men zelfs meer dan zijn plicht doen. Er blijft mij nu niets anders over dan u te danken voor uw doortastend optreden, dat ons in staat heeft gesteld, de hand te leggen op een tweetal gevaarlijke boeven, die wij al enige tijd vergeefs zochten. Wat de dode man op het dak betreft, wanneer u het mij toestaat, zal ik hier al even telefoneren om de speciale ambulance-politiewagen, die het lijk kan komen weghalen.

— Doe wat u nodig vindt, inspekteur, antwoordde Brand eenvoudig.

— Dan zal ik u bovendien nog toestemming vragen, mijnheer, het gevaarlijke toestel mee te nemen, waarmee de bandieten u hebben willen doden.

— Ook dat mag u. Ik maak echter maar één voorwaarde, en dat is, dat er van de hele zaak zo weinig mogelijk ophef wordt gemaakt in de bladen, en als het enigszins mogelijk is, zelfs wordt verzwegen, of althans in zo'n vorm aan de pers wordt medegedeeld, dat de naam van graaf Palmhurst er zo weinig mogelijk in wordt genoemd. Hij is een eenzelve man, en allesbehalve gesteld op zo'n opzienbarende publiciteit.

— Mijnheer, ik beloof u, dat ik alles zal doen wat ik kan, om aan uw verlangen te voldoen, antwoordde Donovan.

Hij noteerde nu nog de naam Blunt, die Brand als de sekretaris van lord Palmhurst droeg, schreef nog een paar andere dingen op, en ging toen weer naar de ontvangkamer, waar de beide gevangenen somber zwijgend op een bank zaten, zorgvuldig bewaakt door de achtergebleven agenten.

Donovan richtte op strenge toon het woord tot Black Pete en zei:

— Heb je soms gedacht, Black Pete, dat je door deze praatjes, je zaak zou kunnen verbeteren? Ik ben werkelijk gek geweest, dat ik nog een ogenblik aan je woorden geloof heb gehecht.

— Het verwondert mij ook niet, dat je hem niet gevonden hebt. Je hebt zeker helemaal niets bijzonders gevonden? Noch John Raffles, noch iemand anders?

— Ik heb niemand gevonden, Black Pete, omdat er ook niemand is, antwoordde de inspekteur met stemverheffing.

— Ja, het is alles volkomen in orde, antwoordde Black Pete sarcastisch, John Raffles is hier helemaal niet geweest; ik heb het mij natuurlijk maar verbeeld. Ik moet te diep in het glaasje hebben gekeken. En breng mij nu maar weg; de zaak is nu zeker wel klaar nietwaar?

— Dat vrees ik tenminste voor jou, Black Pete, antwoordde de inspekteur ernstig.

Hij gaf op zachte toon enige bevelen, en nu gingen enige agenten naar het dak, om daar het reservoir te halen, dat gediend had om het stikgas te bevatten, en waarvan de kleppen inderdaad bleken te zijn opengeschoefd zodat het gas zich in de lucht had kunnen verspreiden, zonder schade aan te richten.

De slang werd losgemaakt en voorzichtig aan een koord door de schoorsteen naar beneden gelaten; daarna werd zij behoedzaam opgerold, waarbij er op werd gelet, dat het gedeelte, dat nog een beetje van het dodelijke gas bevatte, ongeschonden bleef.

Pas nadat dit alles klaar was, nam de inspekteur nogmaals afscheid van Brand, en werden de gevangenen naar de auto gebracht, die een ogenblik daarna naar Londen vertrok.

Zij konden nog geen tien minuten weg zijn, of op de straatweg klonk het geluid van een naderende motor.

Het was John Raffles, die terugkeerde.

Hij zette de motor dadelijk in de garage en toen hij het huis binnenging kwam Brand hem al tegemoet.

— Ben je daar nu alweer? Is dat niet onvoorzichtig? Hoe wist je dat de agenten weg waren? vroeg hij.

— Ik had mij verstoepd achter een schuur, naast de weg, zag de auto voorbijrijden en herkende onmiddellijk mijn vriend Donovan en ook de beide gevangen bandieten. Wat is er met de derde gebeurd?

— Dood, antwoordde Brand lakoniek. Zijn eigen handgranaat, die voortijdig onplofte en die voor de agenten bestemd was, zond hem naar de andere wereld. Hij ligt nog op het dak. Men komt hem straks halen, dus ik zou je de raad willen geven, je voorlopig niet te laten

zien.

— Ik hoop, dat zij een beetje haast zullen maken, om mij van die dode boef te ontlasten, want wij gaan nu zo snel mogelijk naar Londen terug, Charles. Het wordt mij hier te warm. Ik onderschat Wilson echt niet en ik weet dat hij schrander genoeg is om dadelijk te voorzien hoe de vork aan de steel zit, en dat zijn voormalige minnares hier nog altijd in huis moet zijn. Zijn eerste aanslag is mislukt, maar niemand kan zeggen, dat dit met de tweede ook het geval zal zijn. Hij zal misschien nieuwe middelen toepassen, minder nog om mij te vangen, dan om een lastige getuige uit de weg te ruimen, en ik heb het er nu eenmaal op gezet, om de ongelukkige vrouw te redden, en een ander leven te doen beginnen, tenminste wanneer zij dat zelf wil.

Raffles haastte zich, terwijl Henderson en Brand de weg met hun prismakijkers in het oog hielden, zijn patiënte te gaan bezoeken, maar daar hij haar slapende vond, trok hij zich dadelijk weer terug; het zou nog altijd vroeg genoeg zijn om haar te wekken.

Ongeveer een uur later moest Raffles weer tijdelijk verdwijnen, want toen kwam de lijkwagen van de politie, een zwart geschilderde auto, die het vreselijk verminkte stoffelijk overschot van de gedode schurk kwam halen.

Dit was echter gauw klaar, en om acht uur in de ochtend keerde Raffles voor de tweede keer in het landhuis terug.

Iedereen was moe en hongerig door de onrustige nacht, en zo werd er dus allereerst voor een goed ontbijt gezorgd.

Nadat Brand en Henderson zich hiervan naar behoren hadden gekweten, werd alles klaargemaakt, om zo snel mogelijk naar Londen

terug te keren.

Gelukkig was de toestand van Ella Manoury nog aanmerkelijk verbeterd, en tegen haar vervoer, als het voorzichtig gebeurde, was totaal geen bezwaar.

De auto werd weer te voorschijn gehaald en van de nodige kussens voorzien, terwijl de ene helft van de achterbank werd uitgetrokken, zodat zij als het ware een rust- of ziekestoel vormde.

Daarop ging Raffles zijn beschermeling bevrijden, die verklaarde dat zij net wakker was geworden.

— U bent dus niet bang geweest, madame? vroeg Raffles terwijl hij de gewonde vrouw voorzichtig optilde om haar naar de opening in de muur te dragen.

— Wie zou bang zijn onder uw dak en uw bescherming, John Raffles? was de wedervraag van de jonge vrouw. Ik stel vertrouwen in uw kennis en uw stoutmoedigheid; ik heb heel rustig geslapen, want ik wist wel, dat mij niets zou overkomen.

Raffles antwoordde niet, maar droeg haar, na haar langzaam en met voorzichtigheid door de opening te hebben geschoven, de kleine trap af en daarna naar de auto, waar achter het stuur Henderson al klaar zat.

Het landhuis werd gesloten, de blinden werden weer voor de ramen geplaatst. Brand ging naast Henderson zitten en de terugreis naar Londen begon.

Binnen een uur had men de eerste huizen bereikt, en nu werd gestopt, om de gewonde enige rust te geven, en wat vloeibaar voedsel toe te dienen, dat er al met smaak in ging.

Daarna werd de reis voortgezet, en weer een uur later stopte de auto voor een oud hoekhuis in de Victoria Street, waarvan de hoofdingang was

gelegen in de genoemde straat, maar dat nog een achteruitgang had in een veel smallere, onbekende en weinig begane zijstraat.

Raffles bezat dit huis onder de naam Brown, een ontdekkingsreiziger, die een heel ongeregeld bestaan leidde en soms maanden achtereenvolgens bleef, om dan plotseling weer op te duiken.

De auto stond stil voor de huisdeur van het kleine huis en Brand, voorzien van een huissleutel, ging de deur openen.

Toen pas stapte Raffles uit, tilde de gewonde uit de auto, na haar gezicht met een sluier te hebben bedekt, en droeg haar zo vlug het huis binnen, dat bijna geen van de buren er iets van merkte.

Zij werd onmiddellijk naar de ruime slaapkamer op de eerste verdieping gedragen, daar op het grote bed neergelegd, en direkt gaf Raffles haar een versterkend middel, en hij smaakte het genoegen haar snel in een verkwikkende slaap te zien vallen.

En nu pas dachten de drie mannen er aan, dat zij nog helemaal geen bad hadden genomen, en dit was dan ook het eerste waartoe zij overgingen.

Het tweede was, dat Raffles direkt het uiterlijk ging aannemen van Dokter Brown, de ontdekkingsreiziger, een heer met rossig haar, een grote hoornen bril op en een slecht onderhouden puntbaardje.

Toen hij hiermee klaar was, het was toen ongeveer half een in de namiddag, en het liep tegen lunchtijd, ging hij naar zijn studeerkamer en zag onmiddellijk aan het gezicht van Brand, die met de handen op de rug, op enige afstand van het raam stond en aandachtig naar buiten keek, dat er op straat iets gebeurde, dat méér dan zijn gewone belangstelling opwekte.

— Wat is er te doen, Charles? vroeg Raffles dichterbij tredend.

— Ik kijk naar de overkant, Edward, naar een haveloos man, die ik van uiterlijk heel goed ken.

— Wat, de haveloze man van het landhuis? riep Raffles met een klank van verrassing in zijn stem.

— Dezelfde. En zijn hond zit op onze stoep.

HOOFDSTUK VI.

DE TROEVEN VAN JOHN RAFFLES

Een ogenblik bleef het stil in het vertrek.

Brand had Raffles net iets van het grootste belang en van hoogst onaangename aard meegedeeld.

Onmiddellijk begreep Raffles het gevaar, dat hem van deze kant bedreigde.

De haveloze kerel, die zich juist op dit ogenblik, alsof hij door de muren had kunnen heen zien en wist dat hij verstandig deed zich uit de voeten te maken, langzaam weggeslopen was, na zijn hond te hebben gefloten, en al gauw onder de mensenmenigte verdwenen was, kon er zich op beroemen, dat hij in het bezit was van een uiterst schrandere hond met een inderdaad wonderlijk ontwikkeld reukorgaan, dat zelfs door dit drukke deel van Londen het spoor van Ella Manoury en van haar beschermers had weten te volgen.

Het was echter ook mogelijk, dat Wilson, wetende, dat Raffles zich nu wel zou haasten naar Londen terug te keren, direkt een paar spionnen had uitgezet op de plaats, waar de brede straatweg in het Londense stratennet overgaat, en daarna de auto had laten volgen.

Hoe het zij, de schurk wist nu

voor de tweede keer, waar hij zijn doods vijand te zoeken had en voor de tweede keer was dit gebeurd door middel van Ella Manoury, al was het dan ook helemaal buiten haar wil en buiten haar schuld.

Want dat begreep Brand onmiddellijk: waren zij alleen geweest, dan hadden zij zich alleen maar te vermommen in een van Raffles huizen, daarna slechts een klein stuk met de trein hoeven te reizen, om zelfs een voortreffelijke speurhond als deze bastaard het spoor te doen bijster worden.

Gedane zaken nemen echter geen keer, en zij moesten er rekening mee houden, dat zij opnieuw een ernstig gevaar het hoofd moesten bieden en dat juist nu zij dachten, dat de ongelukkige, zo hardnekkig vervolgde vrouw eindelijk een rustig en veilig toevluchtsoord had gevonden.

Maar Raffles was er de man niet naar, daarom het hoofd in de schoot te leggen.

Er moest gehandeld worden, en dat wel heel vlot ook.

Overdag zou de vrouw geen gevaar lopen, want Wilson moest begrijpen, dat hij dadelijk raak moest slaan en haar voor eeuwig de mond

moest snoeren, daar hij anders, nu zij zich van hem had losgemaakt, iedere minuut van de dag voor haar wraak bang moest zijn.

Hij zou haar zeker niet durven laten arresteren, om dezelfde reden waarom ook Black Pete en Smiling Jim gezwegen hadden; eenmaal in arrest zou zij zich door niets laten weerhouden, om alles wereldkundig te maken wat zij over het leven van Wilson wist, en dan was zijn rijk uit.

Voor zichzelf echter moest Raffles ditmaal ook rekening houden met het grootste gevaar.

Op dit ogenblik zou de haveloze kerel, de eigenaar van die verwenste hond, waarschijnlijk al telefonisch de Meester van het Genootschap van de Gouden Sleutel op de hoogte hebben gesteld van het nieuwe verblijf van Raffles.

En al zou hij direkt nog zo goed vermomd het huis verlaten, de door Wilson uitgezette spionnen zouden begrijpen, dat de man, die in dat huis Ella Manoury had gebracht, niemand anders kon zijn dan de Grote Avonturier.

Maar dit was niet het enige gevaar, dat hem dreigde.

Het ging niet alleen om zijn persoon, het ging ook om zijn huis.

En aan dit huis was hij speciaal gehecht, want het had behalve de beide net genoemde uitgangen, nog een derde uitweg, die van de grootste waarde was gebleken bij verschillende gelegenheden, maar waarvan de ontdekking, hoe onwaarschijnlijk dan ook, John Raffles in de grootste ongelegenheden zou kunnen brengen.

Want die uitweg was niets anders dan een onderaardse tunnel, die in bijna rechte lijn, van een verborgen kelder onder het huis in de Victoria Street doorliep tot aan de geheime werkplatas onder de tuin, en zich

bevond achter het huis, dat de Grote Onbekende bewoonde onder de naam van Lord William Aberdeen, vice-president van de deftige Windsor Club.

In deze tunnel kon met grote snelheid, ruim honderd kilometer per uur, een eigenaardig gevormd elektrisch wagentje rijden, dat met twee wielen op een enkele rail liep, en daarbij in evenwicht werd gehouden door een giroscoop, een rondwentelende, zware stalen schijf, in het midden van het wagentje, die werkte als een soort tol, en het voertuig in evenwicht hield.

Verder bevatte het huis verschillende geheime kasten, die vol hingen met kleren, uniformen, pruiken en baarden, en al wat er nooig was voor een goede grimering en vermomming.

Zeker, het was niet waarschijnlijk, dat men die zaken zou vinden, en nog veel minder, dat men de geheime kelder en het begin van de tunnel zou ontdekken, maar in ieder geval moest er met deze mogelijkheid rekening gehouden worden.

Stuurde Wilson wéér zijn mannen, dan zou Raffles ze weten te ontvangen op een manier, die hen zou heugen, maar hoe moest hij handelen, wanneer de schurken voor de tweede keer anoniem de politie waarschuwd en aan Scotland Yard te kennen gaven, dat zij de lang gezochte Gentleman-Avonturier ditmaal onder het mom van dokter Brown in de Victoria Street zou kunnen vinden?

Geruime tijd zat Raffles in gedachten verzonken, het ene plan na het ander bedenkende, en eindelijk hief hij met een ruk het hoofd op en zei:

— Ik geloof, dat ik al iets gevonden heb, Charles.

— Laat eens horen.

— Er zijn twee kansen: de poli-

tie komt; of de mannen van Wilson komen.

— Toegegeven.

— Die kansen zijn weer te splitsen in een aantal mogelijkheden, die wij niet kennen, ik bedoel, wij weten helemaal niet op welke nacht Wilson zijn slag zou willen slaan.

— Denk je dat dit juist in de nacht zal gebeuren?

— Dat is tenminste het waarschijnlijkste en wanneer hij zijn mannen stuurt, is het zelfs zeker.

— En wat kunnen wij doen om daarover zekerheid te krijgen?

— Voor zo ver ik weet, niets.

— Dan begrijp ik ook niet, op welke manier wij de slag moeten afweten.

— Ik geloof toch wel, dat er een middel is, Charles. Ik voor mij denk, dat Wilson zo vlug mogelijk zal willen handelen, zonder tijd verloren te laten gaan, want hij moet er rekening mee houden, dat ik zijn slachtoffer weer naar een veiliger plek breng, bijvoorbeeld naar een van mijn eilanden, waar het hem volkomen onmogelijk zou zijn, haar te bereiken, en vanwaar ik haar heel gemakkelijk kan brengen naar welk werelddeel zij zelf maar wil. Hij zal dus zonder aarzelen moeten handelen.

— Laten wij eens aannemen, dat het vannacht zal zijn, Edward.

— Dat wilde ik je juist voorstellen. Komen zij zelf, ik herhaal: dan zullen zij hier een partij vinden, die hen weet te ontvangen. En ik hoop, dat zij zelf komen, Charles.

— Waarom?

— Omdat ik dan de politie op hen af zal kunnen sturen.

— Terwijl je hier zelf in huis bent?

— Ik zal er niet zijn, Ella evenmin, en ook Henderson niet. Alleen de bandieten zullen er zijn.

— Maar hoe ontdekken wij dit

allemaal?

— Dat is juist het kardinale punt. Wij moeten dit weten, ofschoon ik er bijna mijn hand voor in het vuur durf steken, dat Wilson allereerst zal proberen, de zaak persoonlijk op te knappen, en pas in geval van nood de politie ter hulp zal roepen. Hij heeft een persoonlijke wraak te koelen, en de straf, die de politie mij kan opleggen, zal hem weinig voldoening geven; bedenk eens, dat hij mij niet eens zal kunnen doden.

— Maar aan dat alles hebben wij niets, Edward, wanneer wij niet zeker van onze zaak zijn.

— Wij zullen er volkomen zeker van zijn, Charles.

— Op welke manier dan?

— Door te wachten.

— Te wachten? Dan zal het te laat zijn.

— Absoluut niet. Er is hier een grote politiepost op geen vijf minuten lopen vandaan, en het is je natuurlijk bekend, dat ik wel van tien plaatsen van uit dit huis kan telefoneren.

— Welnu?

— Welnu, wij maken alles klaar, om vannacht door de onderaardse tunnel te vertrekken.

— En dan?

— Maar de rest is doodeenvoudig. Is het de politie, die ons komt overvallen en wat wij snel genoeg zullen merken, dan is de zaak al heel eenvoudig: wij sluiten de geheime deur van de kelder achter ons, gaan op het elektrische wagentje zitten en zijn een paar minuten later in ons eigen huis in de Cromwell Street in veiligheid.

— En Ella?

— Maar nemen wij natuurlijk mee.

— Weet je wat dat zeggen wil, Edward? vroeg Brand ongerust.

— Ik weet, wat je bedoelt, Charles. Zij zou dan de eerste zijn, be-

halve jij en Henderson, die te weten kwam dat achter Lord Aberdeen heel iemand anders schuilt, die luis-tert naar de naam van John Raffles. Ik geef toe dat hier gevaar schuilt, maar ik zie geen andere uitweg.

— Ik weet er een.

— Zeg eens op.

— Zij hoeft alleen van de tunnel iets te weten, nietwaar? Het is toch niet nodig, dat je haar zegt, waar de tunnel heen gaat.

— Dat geef ik toe, daarvan kunnen wij haar wel onkundig laten.

— Welnu, het is toch nacht, wanneer wij in de tuin van je huis aankomen en het is volkomen onmogelijk, zelfs de richting van de tunnel te bepalen, als men geen deskundige is, en nog veel minder hoe lang hij is. Je hebt dus niets anders te doen dan haar snel door het huis, dat natuurlijk ook al niet te helder verlicht zal zijn, naar de voordeur te brengen, waar Henderson klaar moet staan met een auto. Op die manier is het zo goed als onmogelijk, dat zij weet waar zij is.

— Dat middel is heel goed. Ik hoef dan alleen maar te zwijgen, want ik zou mij sterk vergissen, als Ella Manoury uit zich zelf een onbescheiden vraag zou stellen.

— Ook ik ben daarvan overtuigd, Edward. Nu doet zich echter een bezwaar voor en ik moet zeggen, dat ik het bijzonder groot vindt.

— Wat is dat bezwaar?

— De hond. Het is niet onwaarschijnlijk, dat de kerels als zij zelf komen, die hond mee brengen, om als wij hun komst mochten hebben voorzien, dat mormel weer achter ons aan te sturen. Als je door de tunnel vertrekt, zal dat beest dadelijk door de kelder hollen en wij zijn verloren.

Maar Raffles klopte glimlachend op Brand's schouder en zei:

— Als dat je bezwaar is, Charles,

wees dan maar gerust. Als zij die hond hier in huis brengen, dan is het een bovennatuurlijk wezen, als hij er in slaagt ons spoor te vinden, na met mijn middelje te hebben kennis gemaakt, dat ik echter voorlopig voor je geheim houd. Is er nog iets?

— Nee, Edward, alleen nog dit: zullen wij bijtijds op de hoogte zijn van de nadering van de bandieten?

— O, wat dat aangaat, zij zullen geen deurknop aanraken, geen ruit kunnen uitsnijden, geen dakluik kunnen aanraken, ja, zelfs geen dakpan kunnen verschuiven van het kleine schuine gedeelte van het dak, of wij zullen het op tijd merken. En mag ik je nu een voorstel doen, dat je, hoop ik, dadelijk zult accepteren?

— Natuurlijk, Edward.

— Ik zou je willen voorstellen een paar uur te gaan slapen. Het zal wel een zware nacht worden, reken daar maar op.

En zo gebeurde het ook.

De mannen sliepen ruim zes uren aan een stuk, en er gebeurde al die tijd niets bijzonders.

Om acht uur werd er gedineerd, en toen ging Raffles weer eens naar zijn zieke kijken, die zienderogen vooruit ging.

Raffles had het besluit genomen, haar pas op het laatste ogenblik op de hoogte te brengen van dit nieuwe gevaar, want hij wilde haar nietodeloos zenuwachtig maken.

En Ella Manoury sliep weer dadelijk in, nadat Raffles weg was, met een zachte glimlach op de lippen.

Het werd half twaalf, en op dat tijdstip werd Henderson door de onderaardse tunnel weggestuurd, met de opdracht, tot minstens zes uur met de auto in de Cromwell Street op en neer te rijden in de buurt van het huis en op het bekende fluitsein aan te komen rijden.

Voor menigeen zou deze opdracht een grote moeilijkheid zijn geweest, die met tegenzin werd opgevolgd, maar de brave reus vond het schijnbaar de eenvoudigste zaak van de wereld, en verdween door de geheime kelder, terwijl de deur achter hem dichtviel, zonder enig spoor in de muur achter te laten.

Wat Raffles en Brand betreft, zij dachten er geen sekonde aan, naar bed te gaan, maar bleven als spinnen in hun web op wacht, ofschoon zij alle lichten in het huis op maar een paar na hadden uitgedraaid.

Het was ongeveer half drie, toen een heel licht geluid de aandacht van Brand trok, en op hetzelfde ogenblik ging de alarmzoemer over.

De beide mannen keken elkaar aan.

Dat was het waarschuwingssein: de bandieten waren in aantocht.

Daaraan viel niet te twijfelen. De politie zou op een heel andere manier zijn opgetreden en, zoals gewoonlijk, begonnen zijn met op de deurbel te drukken.

De beide mannen hadden de avond besteed om zelfs het allerkleinste spoor van hun kortstondig verblijf in het huis uit te wissen en zij hoefden dus niets anders te doen dan de gewonde vrouw, die bijna de hele dag rustig geslapen had, in veiligheid te gaan brengen.

Raffles ging haar wekken, stelde haar dadelijk gerust en vertelde haar in een paar woorden wat er aan de hand was.

Daarna droegen beide mannen haar voorzichtig naar de kelder; Raffles stelde het mechanisme in werking, de deur opende zich en de tunnel werd zichtbaar.

Hij was verlicht door een aantal kleine gloeilampjes, die direkt begonnen te branden, zodra de deur geopend werd.

Door gewoon op een hefboom te

drukken, had Henderson het kleine elektrische wagentje weer naar zijn plaats van vertrek teruggestuurd.

En daar stond het nu: voorzien van twee zadels, geplaatst voor en achter een langwerpige bak, die bestemd was om er van alles in te vervoeren, en waar ook een mens in liggende houding in kon.

Ella keek heel verbaasd om zich heen, toen zij zich weer voelde optillen en in het vreemdsoortige wagentje dragen, waarvan het inwendige rijkelijk van kussens en dekens was voorzien, maar zij maakte niet de minste opmerking.

Maar alvorens de deur weer te sluiten, vloog Raffles weer vlug naar boven, nam de telefoon van de haak en stuurde de volgende lakonieke boodschap aan het naburige politiebureau:

— Ik heb in het perceel nummer negentien van de Victoria Street net inbrekers aan het werk gezien, ik zou er maar een half dozijn mannen op af sturen.

Hij wachtte het antwoord niet af, maar hing de hoorn weer aan de haak en rende naar de kelder terug.

Hij liep de tunnel in, de deur schoof achter hem dicht, en daarna ging hij, op zijn beurt zitten op het achterste zadel. Met grote snelheid schoot het wagentje over de rail, om enkele minuten later weer te stoppen in de geheime werkplaats van de Grote Onbekende.

— Het zal op u de indruk maken, madame, alsof wij wat met u sollen, zei Raffles glimlachend tegen Ella. Ik moet u echter verzekeren, dat het tot mijn spijt niet anders kan.

— Ik voel mij heel goed, John Raffles, let niet op mij.

— Wij zullen u nu een heel eind uit de buurt brengen, naar Caïro. Vindt u dat goed?

— Naar Caïro? herhaalde de jon-

ge vrouw verwonderd.

— U zult er over drie uur zijn.
Nee, vraag verder maar niets!

Onder het spreken had Raffles, door Brand geholpen, Ella Manoury de ijzeren trap opgedragen, was met haar door de geheime deur het tuinhuis binnengestapt en nu droeg hij haar snel door de tuin en door het grote herenhuis naar de voordeur.

Hij floot, Henderson kwam met zijn auto voorrijden, waarin de zieke voorzichtig werd neergelegd, en een uur daarna was zij aan boord van «De Sperwer», de snelle vliegma- chine van Raffles, die hem bij vroe- gere gelegenheden al talloze dien- sten had bewezen, en die haar met een snelheid van 900 kilometer per uur naar de hoofdstad van Egypte voerde.

... ..

Intussen waren vier mannen be- zig, zich door een van de zolder- ramen een weg te banen naar het inwendige van het huis in de Victo- ria Street.

De haveloze man met de bastaard terrier was bij hun.

Zij liepen allemaal op vilten zolen, waren gemaskerd en gewapend met revolvers.

Geruisloos doorzochten zij de ver- trekken, en zij schenen niet weinig verbaasd te zijn, dat zij ze allemaal leeg vonden.

Eindelijk bereikten zij de kelder, en hier was het, dat de haveloze man zich op zachte toon en met een

woeste vloek tot zijn drie medeplich- tigen wendde en zei:

— Het lijkt wel of de duivel er mee speelt, maar ik geloof, dat de schoft ons weer ontsnapt is. Tim, dat is weer een werkje voor u. Maar voor de duivel, waar zit die hond?

Maar plotseling klonk er ergens boven in het huis een heftig genies en geproest.

— Alle duivels, wat is er met Tim? riep de haveloze man, die alle voorzichtigheid uit het oog scheen te verliezen.

Hij rende naar boven, door de drie anderen gevolgd. Een droevig schouwspel wachtte hen.

Tim zat op zijn achterdeel en nies- de en wreef zich met zijn poot over de neus.

Zijn meester bukte zich, na zijn vinger te hebben nat gemaakt, duw- de de top op de vloer, proefde even en brulde woedend:

—Peper, al de vloeren in het hele huis zijn met peper bestrooid. Het beest is in geen maanden te ge- bruiken. Kom mannen, laten we ver- dwijnen. We hebben hier niets meer te zoeken.

De bandieten draaiden zich al om, om langs dezelfde weg het huis te verlaten, maar liepen regelrecht in de armen van een achttal voortref- felijk bewapende agenten, die niet veel moeite hadden om het hele gezelschap, de niezende hond inclus, naar het politiebureau over te bren- gen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT

LIST TEGEN GEWELD

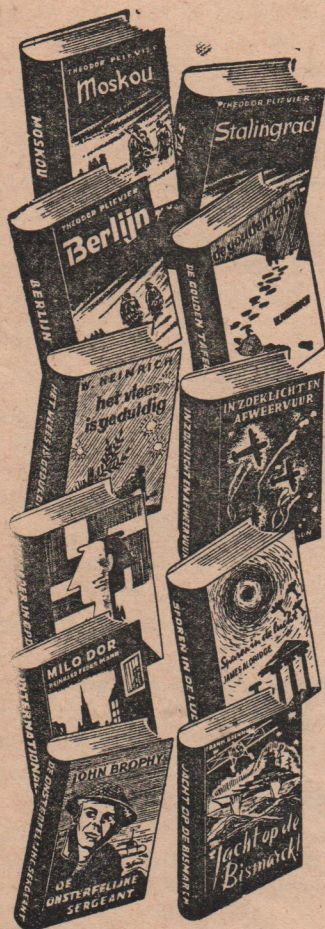
11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl.: * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :